

12 RÖPIRAT.

Budapest 1884. május 15.

IV. évfolyam

VIII. füzet.

Istóczy Győző képviselői beszámolója, az 1881–84-ki országgyűlésről.

A rumi kerület t. választó közönségéhez!

Miután Önök kegyesek voltak, múlt ápril hó 14-én Rumban és ugyanezen hó 20-án Vasvárott tartott beszámoló beszédeim alkalmából engem, régi hívüket, oly kitüntető szívélyes fogadtatás mellett, a képviselőjelöltségre újból felhívni: engedjék meg, hogy emiített beszámoló beszédeim kapcsán ez után a következő sorokban adjak számot Önöknek a rövid idő múlva bezárandó jelen országgyűlésen követett magatartásomról.

Isten kegyelméből és az Önök akaratából, most már negyed ízben van szerencsém Önök előtt beszámolnom képviselői eljárásomról.

Ha a korábbi alkalmakkor volt miről beszámolnom, – mert hisz egyik korábbi országgyűlésen se tartoztam se a hallgató se az otthon ülni szokott „t. honatyák” sorába, – úgy ezúttal bizonyára sok, nagyon sok mondandóm lenne; mert hát képviselői pályámnak legmozgalmasabb, legeseménydúsabb időszaka éppen az a három év volt, a mely három évi eljárásomról Önöknek a következő sorokban referálni akarok.

Nem fogom itt részletezni a jelen országgyűlésen követett magatartásom minden egyes mozzanatait, már csak azért sem, mert hisz ezek a lapok országgyűlési tudósításaiból és egyéb közleményeiből úgysis eléggé ismeretesek.

De, ha képviselői ténykedésem egyes részletei ismeretes dolgok is: e ténykedés indokai, rugói és belső körülményei kevésbé ismeretesek; mert hisz ezek nem is illetik a nagy közönséget, s aztán nincs is szokásban, de meg a politikai illem szabályaival ellenkezik is, a képviselőnek indokai fölött akár a parlamentben, akár a sajtóban vitatkozásokat folytatni.

A képviselő mikénti eljárásának indokai senkit mást nem illetnek, mint magát a képviselőt és az ő választóit: a képviselőt, a kinek kötelessége legjobb meggyőződése szerint felemelni szavát s mérlegbe vetni szavazatát, ezért egyedül csak saját lelkiismeretének tartozván felelősséggel; – és a választókat, a kik hivatva vannak ítéletet mondani a fölött, hogy képviselőjük meggyőződése megegyezik-e az ő meggyőződésükkel avagy sem?

Most tehát, a midőn e soraim útján számot adandó vagyok Önöknek

működésem eredményéről: itt van az alkalom is, hogy ezen működésem indokairól is felvilágosítást nyújtsak Önöknek mint illetékes bíráimnak.

Méltóztatnak tudni, hogy én 1881-ben, antiszemitikus elveim mellett, politikai tekintetben kormánypárti programmal lettem megválasztva. Ebbeli pártállásom természetes folyománya volt régi Deák-párti minőségemnek is. Én 1872-ben mint Deák-párti lettem megválasztva; 1875-ben pedig, a midőn Tisza Kálmán pártja egyesült a Deák-párttal, én a fúziót őszintén, minden tartalékgondolat nélkül elfogadtam, mert ettől a fúziótól vártam és reméltem az ország összekuszált pénzügyi helyzetének orvoslását, a mi persze, sajnos, egész a mai napig se következett be, daczára a folytonos rengeteg adóemeléseknek; – hittem és reméltem, hogy a fúzió kormányának sikerülni fog elhárítani azon súlyos politikai és pénzügyi bajokat, melyeket a börszliberalizmus az országnak okozott s folyvást okoz.

E reményemben azonban keserűen csalatkoztam. Mert ellenkezőleg a Rothschild kölcsönadta aranyaiból kovácsolt békók évről-évre mind szorosabbra lónek a nemzet kezeire és lábaira verve úgy, hogy ma voltaképen ez a kozmopolita pénzhatalmasság és uszorás armádiája parancsol Magyarországnak, és szabja meg még hazánk belpolitikájának irányát is.

Mindamellett én, folyton várva a dolgok jobbra fordulását, szigorú politikai következetességemben megmaradtam a Tisza-kormány mellett még 1878-ban is, a mikor e kormány bukásának szélén állott, s a mikor őt mindenki elhagyni készült, Vasmegeye pedig őt tényleg el is hagyta, neki bizalmatlanságot szavazva.

Ezekből is látni méltóztatnak Önök, t. választó polgártársaim, hogy én nem tartozom se a politikai szélkakasok, se a politikai köpönyegforgatók kategóriájába. – És íme, én a kormánypárt köréből 1882-ben mégis kénytelen voltam kilépni.

Igen tévedne az, a ki azt hinné, hogy ezen kilépés indoka a Wahrmann-féle személyes ügyem volt, a mely ügy ma, főleg a Széll György képviselő minapi esete után, egészen más színben tűnik fel mindenki előtt.

A Széll György esete – leszámítva természetesen a két arfaire befejező jelenetét, – tökéletes hasonmása a Wahrmann-féle esetnek. És mégis a Széll György ellenében fellépett képviselők eljárása által a képviselőház egyáltalán nem látta saját méltóságát és tekintélyét megsértve; sőt a lovagias elégtételt – nem kutatom itt: joggal-e vagy jogtalanul – megtagadott Széll Györgyön vett rövid útu elégtételt, a képviselőház egészen rendben levő s a lovagiasság senki által nem kifogásolható követelményeinek megfelelő dolognak találta; – lévén természetesen ezúttal szóban az *antiszemita* Széll György és nem a *szemita* Wahrmann Mór. Hanem hát ilyen szokott lenni a nálunk divatba jött talmudi igazság-szolgáltatás.

Ismétlem tehát, nagyon tévedne az a ki azt hinné, hogy- a kormánypárt köréből való kilépésem indoka az 1882. évi júniusi ismeretes esemény volt, annyival is inkább, mert, ha akartam volna, ezen affaire-nak lovagias úton megtörtént elintézése után, bátran benmaradhattam volna a kormánypárt körében, vagy kilépésem után is visszamehettem volna oda már csak az okból is, mert ez iránt a kormánypárt több tekintélyes férfja által fel is lettem szólítva.

A kormánypárt köréből való kilépési szándékom bennem elhatáro-

zássá érlelődött már az 1882-ik év elején, s ugyanazon év április havában kerületemben létem alkalmával több t. választóm előtt, s nevezetesen Vasvárott, kijelentettem, hogy én a kormánypártból kilépni fogok. – Az 1882. évi júniusi esemény nekem tehát csak kedvező alkalom volt elhatározásom foganatosítására.

Kilépésem főoka, az antiszemitizmus mind hatalmasabb fejlődése által reám nézve előállt új helyzetben keresendő. Az antiszemitizmus az a vörös fonál, a mely az én egész politikai életemen végig húzódik.

En ugyanis már 1872-ben is, a midőn Önök első ízben emeltek engem a rumi kerület képviselői székébe, – csak olyan antiszemita voltam, mint ma. De hát akkor még csak amolyan „titkos antiszemita” voltam, amint még manapság is oly sok úri ember, a kiket az élet tapasztalatai és az uralkodó zsidó korszellemnek az egyesek úgy mint egész nemzetek existenciáját a próba-mérlegre vető vészkes működése előbbutóbb majd szinte elvezet – akarataik ellenére is – arra az útra, a melyen én ma már a tizedik éve járdalok.

Nemrég irományaim között keresgélve, véletlenül kezem ügyébe esett legelső képviselőjelölti programbeszédem, a melyet 1872. április 29-én Rumban tartottam.

Mohón futottam át ezen, a rumi kerületre kibocsátott legelső váltóm tartalmát. (Bocsánat! De a mai geschäftes-világban már csak ilyenféle hasonlatokkal kell az embernek élni; ámbátor én, szerencsémre, még eddig csak ilyen váltókat szoktam kibocsátani, a milyenekért persze se engemet, se váltókezes t. elvbarátaimat nem exequálják már csak azért, sem, mert ezek az én váltóim nem kerülnek az uzsorás nációnak a birtokába.)

Mondom tehát, mohón futottam át ezen, a rumi kerületre kibocsátott legelső váltóm tartalmát, a mely váltót a rumi kerület t. választóközönsége kegyes volt nekem nemcsak elfogadni, de azóta már három ízben prolongálni is.

Ezen legelső programbeszédem átolvását nagy lelki megnyugvással s, mondhatom, önérettel fejeztem be; mert abból is láttam, hogy én politikai elveim tekintetében ma is csak az vagyok, a ki 12 évvel ezelőtt voltam, a mely idő óta pedig annyi országos és, tegyük hozzá, megyei nagyság is, ugyancsak sokszor ürgette-forgatta a száz gallérú köpönyeget.

Ezen programbeszédemben egyebek között a következő passzust is találtam:

„A természet áldásaival bővelkedő hazánk kimeríthetlen kincsei értelmes, munkás kezekre s a nemzet vállalkozási szellemének felpeszdlülésére várnak; s ha majd a teljesen kifejlett magyar vállalkozási szellem által vezérelt magyar munkás kezeket hazánk dús kincseinek kiaknázásával fogjuk egész erővel foglalkozni látni: eltűnik szeink elől azon kietlen látvány is, hogy hazánkban a nemzeti vagyonosodás forrásait nagy részben *idegen* kezek *idegen* érdekek csatornáiba vezetik.”

íme, az én antiszemitizmusom alapeszméje itt van kifejezve e szavakban: „*hazánkban a nemzeti vagyonosodás forrásait nagy részben idegen kezek, idegen érdekék csatornáiba vezetik.*”

En tehát már 1872-ki első felléptemkor kimondtam az Á-t. Azóta 12 küzdelemteljes év viharzott le fejem fölött, s én nekem fátumom

vagy büszkeségem (amint vesszük), hogy én ezen 12 év óta mindig tovább gondom az antiszemita ABC-t, a mely ma már valóságos politikai ABC-mmé vált; – s hogy Magyarország ma azon a ponton van, hogy neki is politikai ABC-jévé váljon ez az én ABC-m: az csak a mellett bizonyít, hogy én már ezelőtt 12 évvel, mint fiatal ember, ott a provincián is, helyesen ítélt meg az ország állapotát s közviszonyaink hova-fejlődését, és hogy én előre láttam azon nagy veszélyeket, a melyek a magyar nemzet jólétét, jövőjét ez oldalról fenyegetik.

Ezen veszélyek, a melyek akkor még gyakorlott, éles szemek előtt is csak homályos körvonalakban tüntek fel, ma már óriási mérvűekké növekedve, egész nagyságokban mindenki szemei előtt tisztán állanak, s mikénti elhárításukon a hazafiak komolyan gondolkoznak és működnek is.

Amint tehát Önök, t. választó polgártársaim, ezekből is látni méltóztatnak, az én politikai céljaim ezelőtt 12 évvel is csak azok voltak, a mik ma, s csupán az ezen célok elérésére szolgáló eszközök mások ma, mint voltak azelőtt.

Mikép már fentebb is jeleztem, a kormánypárt köréből való kilépésem főindoka az volt, hogy az. antiszemitizmus mind hatalmasabb fejlődésével szemben, az én állásom a kormánypárt körében mindinkább tarthatatlanabbá vált. Filoszemita „nagy hazafiak” a szélső baloldali padokról szüntelenül interpellálgatták a kormányt, hogy ugyan miért nem tesz lakatot az én számra, miért nem pöröltet be engemet az ominózus „12 röpirat” miatt, a mely röpiratoknak ezen filoszemita „nagy hazafiakra” körülbelül olyan hatásuk van, mint (bocsánat a triviális hasonlatért), mint a vörös posztónak a bivalyra; mert hát ebben a „12 röpirat”-ban a filoszemita „nagy hazafiak” érdemük szerint megkeféltetnek, s aztán kellőleg megkeféelve, megfésülve és kiporolva, az antiszemita múzeumba gondosan eltéttetnek az utókor számára, a mit persze ezen zsidóbarát „nagy hazafiak” – lévén egyszermind hiu emberek is, – mód nélkül restellenek. Mondom, ezek a filoszemita „nagy hazafiak” folyton interpellálgatták a kormányt, hogy miért tűri meg azt, hogy az antiszemitizmust az ő pártjának padjairól hirdessék?

Viszont ugyanezen zsidóbarát „nagy hazafiak” engem formálisan a kormány bűnbakjává kezdtek tenni, minduntalan szememre hányva azt, hogy én az ország minden bajainak kútforrását egyedül csak a zsidóságban keresem, holott a bosnyák okkupációt, az új adókat és „adóemeléseket meg a kormánynak megszavazom. (Nota bene: én se a bosnyák okkupációs törvényeket nem szavaztam meg, se már 6-7 év óta egyetlenegy új adó behozatalára vagy adóemelésre nem szavaztam.)

Ezeknek a filoszemita „nagy hazafiaknak” az volt az általuk fölötté ravaszul kieszeltnek hitt politikájuk, hogy engem a kormánypártból kiugrasszanak. Azt hitték a szerencsétlenek, hogy ha ez sikerül nekik, hát majd egyszerre vége lesz az antiszemitizmusnak.

Nohát, a *kellő időben*, eljöttem én a kormánypárttól magam is; de jót állok érte, hogy ma ugyanazon filoszemita „nagy hazafiak” gyakran megvakarják a fülük tövit s felsóhajtanak: „Bárcsak ez az Istóczy soh'se jött volna ki a kormánypártból!”

De hát most már akár tetszik ezen filoszemita „nagy hazafiaknak”, akár nem: én nemcsak hogy megmaradok ott a hol vagyok, de sőt tovább is megyek, amint az alábbiakból is látható lesz.

Én 1882. júniustól fogva párton kívüli állást foglaltam el; mert a fenálló s mind filozofemita jellegű, politikai pártok egyike fegyelmének se vethetem alá magamat. Nekem szabad kéz, szabad levegő, szabad mozgás kellett, hogy a saját politikám akcióját sikerrel vihessem.

Szorosan vett politikai értelemben azonban én egész a legújabb időig nem foglaltam határozott állást, mert, mint az 1882-ben kormánypárti programmal megválasztott képviselő, be akartam várni a jelen országgyűlés lefolyását, hogy az új helyzetemnek legmegfelelőbb politikai állást foglalhassam el.

Ezen új helyzetemnek legmegfelelőbb politikai állás reám nézve az ellenzéki állás, annival is inkább, mert elkezdve a tiszta-eszlári per világraszóló botránnyain, – a mely perből levont üdvösséges tanulságok egyszerre fogékonnyá tették a nemzetet azok iránt a tanok iránt, a mely tanokat én már azelőtt évek óta csak süket füleknek prédikáltam, – mondom, mert elkezdve a tiszta-eszlári per világraszóló botránnyain, egész az én, az 1882-ik évben történt besajtópereltetésemig és a zsidó-keresztény házasság behozatalának a kormány által való erőszakolásáig, – én lépésről-lépésre mindinkább az ellenzéki álláspontra lettem utalva.

Természetesen ma sem vagyok szélső ellenzéki; mert én az Ausztriával megkötött közjogi kiegyezést, a közös külügyi képviseletet és a közös hadsereget illetőleg fentartandónak látom. Én egyedül csak az Ausztriával fenálló államjogi szövetség által hiszem biztosítva a magyar faj uralmát, nemzetünk jövőjét és Magyarország lételét a bennünket környező nagy nemzetek és nagy államok között. Hanem igenis akarom Magyarország közgazdasági önállóságát, akarom a külön vámterületet, a közgazdasági önállóság egyik fő követelményével: az önálló magyar nemzeti bankkal együtt.

És ez, a Magyarország közgazdasági önállóságát követelő ellenzéki álláspont, a mai viszonyok között nem is valami túlzott álláspont; mert hisz az önálló vámterület követelménye ott áll – persze csak feltételelesen – kifejezve a gróf Apponyi Albert vezérlete alatt álló u. n. mérsékelt ellenzéknek f. é. ápril hóban kiadott választási manifesztumában is, a mely párttal egyébként – mellesleg megjegyezve – én már csak azért se tarthatnék, mert az antiszemitizmus irányában több mint barátságatlan érzellemmel viseltetik; de meg ez a párt, ugyanazon manifesztumában a tisztviselők kormányi kinevezése mellett is kardoskodik; én pedig megyei intézményünk utolsó lényeges maradványát: a közigazgatási tisztviselők választásának jogát semmi körülmények között feladni nem akarom.

S hozzá még fölülrá az önálló magyar nemzeti jegybank felállításának követelménye ott áll az én, már 1872-ben kiadott első programmszédemben is, a mely első programmbeszédemben felállított pontozatok szólnak ugyan az 1867. évi 12. tczikk által megalkotott közjogi alapnak sértetlen fentartásáról, de a közös vámterület fentartásáról egy szó sincs bennük.

Ha tehát én ma kijelentem, hogy én akarom Magyarország közgazdasági önállóságát a külön vámterülettel és az önálló magyar nemzeti bankkal: úgy én még legelső programmbeszédemmel se jövök ellenmondásba. Pedig ezen 1872-ben kiadott legelső programmbeszédem Deák-

párti program volt, a közjogi kiegyezést Ausztriával megkötött volt Deákpártot pedig józan ember csak nem fogja vádolhatni azzal, hogy neki felforgató tendenciái voltak.

Az Ausztriával jelenleg fenálló s 10 évre kötött vám- és kereskedelmi szövetség az 1887-ik évi december 31-kén jár le, s miután az a 9-ik év végén, vagyis 1886. december végén felmondható, ez iránt a nagyfontosságú kérdés iránt való intézkedés a jövő országgyűlést fogja illetni; s úgyszinte a jövő országgyűlés lesz hivatva dönteni a fölött is, hogy az osztrák-magyar banknak szinte 10 évre szóló és szinte 1887. december végén lejárandó privilégiuma megújíttassék-e avagy egy önálló magyar nemzeti jegybank állíttassék-e fel.

Hogy az Ausztriával fenálló vám- és kereskedelmi szövetségünk minő ingatag alapokon áll, eléggé bizonyította azon minapi konfliktus is, a mely a pozsonyi marhavásár ügyében a múlt hóban Magyarország és Ausztria közt felmerült.

Aztán láttuk az ipartörvényjavaslatnak a múlt hóban lefolyt tárgyalása alkalmával is, hogy hiába tűnődünk a fölött, miképen óvjuk meg sikeresen sorvadó iparos osztályunk érdekeit mindaddig, míg Ausztria iparczikkeinek versenye kézmű- és gyári iparunkat fejlődésében akadályozza.

A tapasztalás az élet iskolája. Tapasztaltuk elég bőven azt, hogy az eddigi helyzet mellett iparunk kellő lendületet nem vehet, hogy Magyarország Ausztriával szemben mindinkább gyarmati helyzetbe jut, s hogy a bécsi börzelovagoktól és finánczbáróktól való függőségünk mind nyomasztóbb állapotba sodorja úgy állami háztartásunkat, mint közgazdasági életünket, sőt még az országos politika menetére is vészes befolyással van.

Mindezekon a bajokon Magyarország közgazdasági önállósága: a külön vámterület és az önálló magyar nemzeti jegybank segíthet Próbáljuk meg tehát. Rosszabb állapotba mint a jelenlegi, akkor se fogunk semmi körülmények között jutni.

A legfőbb ok, a mely miatt a Tisza-kormányval szemben ezentúl ellenzéki állást fogok elfoglalni, a kormánynak az antiszemitizmus irányában elfoglalt s mind ellenségesebb magatartása.

En megengedem azt, s ezt a képviselőházban nem egyszer hangsúlyoztam is, hogy ebben a tekintetben nem egyedül a kormány és pártja, hanem az u. n. mérsékelt ellenzék és szélső baloldal is egyaránt kárhoztatandó.

De utóvégre is a filoszemita ellenzék nem tehet mást mint lármázhat, a mely üres lárma és nevetséges fenekedés csak a saját pártjuk ügyét rongja a közvélemény előtt; a kormány ellenben, melynek a hatalom a kezében van, cselekszik is, és ezen cselekedetei igen rász, cselekedetek.

Messzire vezetne ennek a kérdésnek bővebb megvilágítása. S azért e helyütt csak egy dolgot említek fel, a mely tárgyról, mint a jelen országgyűlésen történt nagyfontosságú eseményről képviselői kötelességem is referálni.

Ertem itt a Tisza-kormánynak, a keresztények és zsidók közti polgári házasságról szóló törvényjavaslat minden áron való keresztülhajtani akarása körül kifejtett sajnos tevékenységét.

E törvényjavaslatnak két ízbeni tárgyalása úgy a képviselőházban mint a főrendiházban teljesen lerántotta a fátyolt a Tisza-kormány zsidó-ügyi politikájának mivoltáról.

Hogy ilyen eljárás után a keresztény-magyar nép mit várhat a Tisza-kormánytól, úgy hiszem mindenki előtt világos dolog.

Szerencsére se a kormány és pártja, se általában a zsidó liberalizmus árján úszó jelenlegi képviselőház, minden erőfeszítésük mellett se voltak képesek ezúttal törvényerőre emeltetni ezt a korcs törvényjavaslatot, a mely ellen, néhány papi képviselőkön kívül, csak az antiszemita képviselők emelték fel szavukat a keresztény-magyar nép életérdekeinek megóvására. A nemzetrontó politikának ezúttal „Megállj”-t kiáltott főrendiházunk hazafias többsége, két ízben utasítván vissza a keresztény-zsidó házassági törvényjavaslatot.

A zsidó-keresztény párosodási törvényjavaslat tehát ezúttal eltemetett ugyan; de ki áll jól arról, hogy a jövő országgyűlésen a kormány nem támasztja-e fel ismét? s nem sikerül-e majd a kormánynak megtörni a főrendiházi ellenzékot, például a főrendiház tervezett reformja útján, a midőn majd zsidó rabbinusok és zsidó bárók fogják ott a szót vinni, az eladósodott és zsidókkal összesőgorosodott mágnások tetszésnyilvánításaitól kísérve?

Azért, ha a magyar nemzet biztosítani akarja magát azon veszélyek elől is, a melyekkel a kereszténységet, a keresztény-magyar társadalmat a zsidó-keresztény házasság intézménye fenyegeti: oly képviselőket kell a nemzetnek a jövő országgyűlésre választania, a kik teljes biztosítékot nyújtanak az iránt, hogy nemcsak hogy nem fognak kardoskodni a zsidó-keresztény párosodás mellett sem, de még hallgatni sem fognak akár érdekhajhászatból, akár erkölcsi gyávaságból akkor, ha ismét kísérteni találna a képviselőházban a zsidó-keresztény házassági törvényjavaslat szelleme.

Ezen veszély ellen a legbiztosabb óvszer, *antiszemita* képviselőknek minél nagyobb számmal való megválasztása. S ez most egyedül csak a nemzet akaratától függ.

S itt vissza kell térnem arra, amit pártállásomra nézve fentebb mondtam. Azt mondtam ugyanis, hogy én az 1882-ik évi júniustól fogva párton kívüli vagyok.

Ez a múlt évi október hó óta nem egészen találó, a mennyiben ekkor a különböző politikai pártokhoz tartozó antiszemita képviselők pártszövetkezetet (koalíciót) alakítottak, s külön országgyűlési pártkört nyitottak.

Én tehát múlt évi október hó óta tagja vagyok az országgyűlési antiszemita pártkörnek, a mely, sajnos, a jelen országgyűlésen még csak kevés számú tagok által van képviselve. Hogy mi ennek az oka, miért nem mernek a képviselő urak a zsidókérdésben szint vallani? ezt a kétnyes kérdést itt nem fejtegetem. De úgy hiszem, erre a kérdésre kiki önmagának is megadhatja a feleletet.

Mi antiszemiták azonban reményeinket a jövő képviselőválasztásokba helyezzük, a midőn előreláthatólag sok új ember lesz antiszemita párti programmal a képviselőházba beválasztva, úgy, hogy az országgyűlési antiszemita párt ekkor közéletünkben az a politikai tényező fog lenni, a mely meg fogja tudni akadályozni azt is, hogy Magyarország végleg a Rothschild-dynasztia birodalmává, egy új zsidóországgá sülyedjen le.

Az új idők új embereket igényelnek, a kik egyebek közt a budapesti zsidó és zsidóbérencz lapok által sincsenek még megfélemlítve, s a kik a jelenlegi választási mozgalmak alatt a tűzpróbát kiállva, a jövő országgyűlésen az antiszemita előharczosok számát növelni fogják.

Hogy azonban,, daczára annak, hogy az ország választóközönsége általában véve antiszemita érzelmű, ezúttal antiszemitapárti képviselők mégsem fognak oly nagy számmal választatni, hogy már a jövő országgyűlésen többségben lennének: ennek legfőbb oka abban rejlik, hogy úgy a képviselőjelöltek mint – sok helyütt – a választók terrorizálva vannak egyrészt azon mindennemű üldöztetések által, a melyeknek az antiszemita képviselők és képviselőjelöltek eddig kitéve voltak, másrésztől pedig Tisza Kálmán belügyministernek azon (főleg szélső baloldali képviselők sürgetésére, a mi bizony, úgy-e bár, elég jellemző dolog!) f. é. februárban az antiszemita „izgatások” tárgyában kiadott rendelete által, a melyet sokan tévesen oda magyaráznak, hogy ez a rendelet általánosan az antiszemitapárt választási mozgalmi ellen van irányozva.

Mondom, a belügyminister e rendelete sokak által tévesen magyaráztatik így; mert e rendelet csak a törvénytelen eszközökkel folytatott választási agitációkra vonatkozhatik, a mi rendiben levő dolog is, mert a törvénytenség, a választási mozgalmak alatt is, bármely párt részéről követtesék is el, – csak törvénytenség marad.

De hát Tisza Kálmán belügyministernek van viszont egy, f. é. márczius hóban kelt újabbi rendelete is, a melyben kötelességszerűleg elrendeli, hogy senki, a törvény által megengedett korlátok között mozgó szabad véleménynyilvánításában, megfélemlítések által (jöjjenek természetesen ezen megfélemlítések akár magánosok, akár hatósági közegek részéről,) ne akadályoztassék; mert a ki ezt teszi, a büntető törvény szigora alá esik.

Mi antiszemiták se kívánunk egyebet. Mi, czéljainkat csak alkotmányos úton és törvényes eszközökkel akarjuk elérni – amint ez pártprogrammunkban is hangsúlyozva van, – s azért kárhoztatjuk mindazon törvénytenségeket és kravallokat, a melyekhez hasonlók a közelmúlt években az ország több vidékein, nevezetesen Pozsonymegyében, Budapesten, Somogy- és Zalamegyében stb. előfordultak, s a melyekkel azok csak önmagukat keverik a bajba, a kik az ilyen törvénytenségekre ragad tatják magukat.

S épen ezért nem egyéb, mint egy, különben ma már teljesen elkopott frázis az a vád, mintha ezen, a közrend ellen elkövetett sajnálatos kihágások az antiszemita képviselők működésének a következményei lennének; mert hát ellenkezőleg egyebek közt úgy áll a dolog, hogy épen az antiszemita képviselők kerületeiben nem fordultak elő zsidóellenes kihágások, a mely kétségbevonhatlan tény fényesen tanúskodik az antiszemita párt mellett.

Íme ott van élő példának a rumi kerület, a melynek rendszerető, értelmes és politikailag érett népe én nekem, a kerület képviselőjének hatalmas fegyvert adott a kezembe az én ellenfeimmal szemben azzal, hogy míg a rumi kerülettel határos vidékeken, nevezetesen Zalamegye szomszédos zalaegerszegi és szent-gróthi kerületeiben tavaly ugyancsak szűk világuk volt az „izraelita polgártársaknak,” – addig a rumi kerü-

let népe a legteljesebb mértékben megőrizte nyugalját és higgadságát, mert kerületünkben a legpéldásabb rend uralkodott.

Én még ma is mosolygok magamban, ha rágondolok arra, hogy mikor tavaly augusztusban a szünidők alatt Dömötörben voltam, s a szomszéd Zalamegyében ugyancsak abajgatták az „izraelita polgártársakat – egyik közülük Zala-Egerszeg tájáról sietett Dömötörbe menekülni, az én falumban, az én közelemben érezvén magát a legnagyobb biztonságban. (A mivel persze, melleleg megjegyezve, nem akarom azt mondani, mintha én valami nagyon örülnék azon, ha a szomszéd kerületekben magukat esetleg jól nem érező „izraelita polgártársak” mind a rumi kerületbe, vagy pláne Dömötörbe találnának menekülni.) Ugyan mármost méltóztassanak kérem megítélni: nem maró gúny-e ez a most emiittett tény is arra az otromba, hogy ne mondjam, gaz vádra, hogy az antiszemita képviselők csinálták volna a kravallokat?

Ott, hol a nép tudja, hogy képviselője megteszi kötelességét a zsidókérdés törvényes megoldására nézve is: ott ne tartson senki se zsidóellenes kihágásoktól.

Hogy kik voltak az országban a közelmúltban is a tulajdonképeni izgatók ős kravallelőidézők, ma már mindenki előtt világos dolog: azok, a kik a gyúanyagot összehalmozgatták, s aztán provokációikkal égő taplót dobtak e gyúanyag közé: azok maguk a zsidók, a zsidóbarátok és zsidóbérenczek voltak.

Tessék csak megtartani ezeknek az uraknak az izgatás és kravallcsinálás dicsőségét, és ne erőlködjenek a saját maguk hibáinak és bűneinek a következményeiért másokat felelősekké tenni akarni: ugyanazokat, a kik eleve figyelmeztették őket arra a veszélyes játékra, a melyet űznek. Csak egye meg kiki a maga főztét!

A zsidókérdés megoldása a törvényhozás dolga; a népnek tehát az a teendője, hogy oly képviselőket válasszon, a kik az ország tanácsában e kérdésben felszólalni mernek is, tudnak is.

S ha, amint imént mondtam, s indokoltam is, hogy miért? – az antiszemita párti képviselők nem lesznek is többségben már a legközelebbi országgyűlésen: számuk mindenesetre oly tekintélyes fog lenni, hogy egyebek közt az olyan keresztény-zsidó polgári házassági-féle törvényjavaslatokat is alig fog a kormány többé a törvényhozás elé terjeszteni merni.

A mi mármost a jelen országgyűlés törvényhozási munkálkodását illeti, lett ugyan elég törvény hozva, de ezeknek, mint többnyire szervezeti és adminisztratív jellegű törvényeknek a hatását a nép kevésbé érzi; hacsak az antiszemita sürgetéseire meghozott törvényt az uzsora korlátozásáról és a korcsmai hitel megszorításáról, nemkülönben a zsidó bankárok által a nagy közönség kifosztogatására rútul kezelt részletjegy- (u. n. Ratenbrief) üzlet szabályozásáról szóló és szinte a mi sürgetéseinkre meghozott törvényt ki nem vesszük.

A mi törvények hatását a nép érzi, és pedig fájdalmasan érzi, azok a különféle adónemek emeléséről szóló törvények, a melyeknek a címei mindig így szólnak, hogy: ennek és ennek a törvénycikknek a „módosításáról” szóló törvénycikk. Persze a „módosítás” alatt mindig az illető adónem emelése értendő.

Mindennek a sok adóemelésnek azonban nincs semmi látszata, mert a deficit csak marad a régiben. Az adóemelésekből befolyó óriási összegek, az új meg új államkölcsonők kamatai fejében, mind a Rothschildék feneketlen kasszájába folynak. Maholnap a magyar földbirtokos nem is lesz más, mint a Rothschildék árendása.

Hogy hova fog vezetni a Tisza-kormánynak oktanal pénzügyi gazdálkodása, a jó Isten a megmondhatója.

A Tisza-kormány pénzügyi gazdálkodásának természetére a többek között ríkitó világot vet az új országház építéséről szóló törvényjavaslat is.

E szerint a törvényjavaslat szerint az új országház tíz millió frtba fogna kerülni, hanem, mire felépül, lesz ebből tizenöt millió is.

Mire való az ilyen szegény országnak 10-15 milliós országház? A Rothschild-diktálta törvényeket bizony egy millió frton felépített országházban is pompásan meg lehetne a jövőre is szavazni, amint meg lehetett eddig is szavazni azokat a Sándor-utczai rozzant, ideiglenes országházban.

Ott van aztán az új földadó-kataszter, a mely által a földadó, főleg a Dunántúl s nevezetesen Vas megyében is, oly aránytalan módon lett emelve; a mi az adóemeléssel különös nagy mértékben sújtott tulajdonosok birtokának értékét is tetemesen leszállította. Ez bizonyára nem volt célja az 1875-ik évben meghozott kataszteri törvénynek.

Ez az 1875-iki kataszteri törvény a földadó aránylagos s igazságos felosztását célozta, s ma az eredmény, új, az előbbieneknél még nagyobb aránytalanságok. Ezért az eredményért bizony kár volt azt a husz s egynéhány millió forintot kidobnunk, a melybe 1875 óta a kataszteri hivatalok kerültek.

Szóval a jelen országgyűlés is csak kedvezőtlenbé tette az ország-állapotát, nemhogy iparkodott volna a népek segíteni bajain, enyhíteni terhein.

Ott van aztán az új ipartörvényjavaslat is.

A korlátlan iparszabadság által életérdekeiben súlyosan megkárosított iparos osztályunk már régóta várja azt, hogy sérelmei orvosolva legyenek. Évek óta gyűléskednek, emlékiratokat szerkesztenek, az országgyűléshez kérvényeznek az iparszabadság által mindinkább sanyarúbb helyzetbe juttatott iparosaink az 1872-ik évi ipartörvény revíziójáért.

E tárgyban a kormány a múlt években beható enquete-tárgyalásokat tartott az iparos szakkörökkel. Csakhogy az volt a baj, hogy a helyett hogy valódi magyar iparosokat hallgatott volna ki, többnyire *zsidó* „iparosok” voltak a kormány előtt a leghivatottabb férfiak a magyar iparososztály sérelmeinek tolmácsolásában.

No ezzel aztán a Tisza-kormány a kecskére bizta a káposztát.

Meg is látszott az ezen *zsidó* „iparos szakfőriak” „szakértői”, véleményének a hatása a kormány által kidolgozott új ipartörvényjavaslaton, a mely lényegében nem volt más, mint a börze- s akciasvindli fénykorában, s a *zsidó* hatalom delén, 1872-ben megcsinált ipartörvénynek új kiadása.

Az új ipartörvényjavaslatra megrémült iparosaink, okulva azon országos mozgalom fényes eredményén, a mely mozgalom a *zsidó*-keresztény házassági törvényjavaslat visszavetése iránti kérvények útján ez év elején folyt le, szinte hozzáfogtak a kérvényezéshez.

Lett is eredménye iparosaink e mozgolódásának; mert a kormány, a közvélemény nyomása alatt, kényszerülve lett a képesítés kellékének és a kötelező ipartársulatoknak elvét, a bizottsági tárgyalások alkalmával a törvényjavaslatba felvenni.

Igen, de ezeknek csakis az *elvét*; mert hát benn áll ugyan a tvjvaslatban, hogy az ipar- és kereskedelemügyi miniszter által rendeleti úton kijelölendő iparágakat ezentúl csak az ezekre képesített egyének gyakorolhatják; de a részletes tárgyalásnál aztán a képviselőház kimondta, hogy nem képesített egyén is űzhet bármely iparágat, ha képesített üzletvezetőt tart. E szerint tehát bármely kitanulatlan pénzes zsidó üzér, ha egy elnyomorodott iparost vagy egy iparossegédet felfogad üzletvezetőnek, ezentúl is bátran űzhet bármely iparágat.

Nem porhintés-e ez, a képesítés kellékét hangosan követelő iparos osztályunk szemébe?

Ott vannak aztán az ipartársulatokról szóló §-ok. Itt is ki van mondva a kötelező ipartársulatok elve; de ismét csak az elve; mert itt ismét egy „Nesze semmi, fogd meg jól” van nyomva, az életérdekeinek megvédéséért könyörgő iparos osztályunknak a kezébe. A képviselőház ugyanis 48 szótöbbséggel elfogadta azt a §-t, a mely kimondja, hogy kötelező ipartársulat általában csak oly helyeken jöhet létre, a hol egy helyben, legalább 100 iparos lakik, s itt is csak akkor, ha ezek % része a kötelező ipartársulat létrejöttét akarja.

Szegény iparosainknak tehát egész agitációja kárba vészett. Itt is győzött újra a *zsidó* érdek.

Hát aztán mit szöjlünk a „műbörök gyártásáról” szóló legújabb benyújtott törvényjavaslatához?

A középkorban a német birodalmat „római szent birodalom”-nak hívták hivatalosan; pedig ez a birodalom se „római”, se „szent” nem volt.

Így vagyunk a „műborral” is, a melyben voltaképen egy csepp bor sincsen, hanem spiritusból, vízből s isten tudja miféle ártalmatlan s ártalmas ingredienciákból fabrikálják nálunk kizárólag – *zsidók*.

Bortermelő országban, mint Magyarország is, egyenesen el kellene tiltani a bortermelőket rovására, sőt a bortermelés tönkretételére célzó ezen pancsolást, nemhogy még törvény által szabadalmazni is.

De hát a *zsidók!* a *zsidók!* A borgyártás eltiltásával egy dús rebachot nyújtó geseftől esnének el a kedves „izraelita polgártársak.” S ezért meg kell törvényhozási úton nyomorítani a magyar bortermelőket.

És mindezek után még ma is van sok, igen sok rövidlátó ember, a ki az antiszemizmus létjogosultságát tagadja!

Mindaddig, míg a *zsidó-liberalizmus* ez országban uralkodni fog; mindaddig, míg nem a magyar nép érdekeinek, hanem ezek rovására, a *zsidó* különérdekeknek védelme lesz a törvényhozás előtt a főirányadó; szóval mindaddig, míg a megerősödött antiszemita pártnak nem fog sikerülni a képviselőházba új szellemet bevinnie: mindaddig ne várja a magyar nép egyik osztálya se sérelmeinek orvosolását, és érdekeinek sikeres megvédését.

Ezekben volt szerencsém Önöknek, t. választó polgártársaim, ez úton is számot adni a rövid idő múlva bezárandó jelen országgyűlésen követett magatartásomról, s vázolni a jelenlegi kormány és országgyűlés által

követett nemzetrontó irányzatot. S ezzel megköszönve azon szíves támogatást, a melyet irányomban a jelen országgyűlés alatt is tanúsítani – s egyúttal meleg köszönetemet kifejezve azon fényes de emellett oly szívélyes fogadtatásért, a melyben engem a múlt ápril hó 14-én Rumban és ugyanazon hó 20-án Vasvárott részeltetni szívesek voltak: Önöknek a most említett két alkalommal kifejezett akaratahoz képest, mostmár meg fogjuk vívni az ötödik választási küzdelmet, a melyben az Önök további lelkes támogatása mellett, reméljük, a győzelmet újból zászlónkhoz fogjuk csatolni. – Hazafiúi üdvözzellettel

Budapest, 1884. május 9.

Istóczy Győző.

Mindazon kerületembeli tisztelt barátainnak s jóakaróimnak, a kik a múlt ápril hó 28-ikán tanúsított határozott fellépésükkel előreláthatólag elejét vették annak, hogy a rumi kerület beláthatatlan bonyodalmak színtere legyen, – s ezzel az általam képviselt ügynek is megbecsülhetlen nagy szolgálatokat tettek: előlegesen itt fejezem ki az ügy s a rumi kerület népe nevében is hálás köszönetemet addig is, a míg ezt nekik nemsokára, a kerület beutazása alkalmával, élőszóval is tehetni fogom.

Istóczy Gy.

יהי אור

Jehi or! – Legyen világosság!

XVI.

A Talmud elvei a gyakorlatban.

Az eddig mondottakból is kétségtelen, hogy a zsidóságnak semmi hite, semmi erkölce nincs, mert hamisan csak az esküdhetik, a kinél megszűnt az Istenről való tiszta fogalom; aki tanúul meri hívni Istent még hazugságra is. Aki hamisan mer esküdni, lehetetlen, hogy abban a hit, a legkezdetlegesebb erkölcs egy szikrája is legyen; s az ilyen, ha kényszerül esküt tenni, pl. bíróság előtt, ha az eskü elől ki nem térhet, vagy véletlenül kerül ily helyzetbe: esküjét bármely pillanatban kész megszegni, főleg akkor, midőn egy nem-zsidó irányában való kötelezettségről van szó. – A köznapi tapasztalás oly gazdag a zsidók hitszegéseinek példáiban, hogy olvasóink között alig akad valaki, aki e tekintetben tapasztalattal nem bírna. Annyira hírhedtek a zsidók e bűneik által, hogy nekik ma már komolyan senki sem hisz; rájuk senki semmi titkot, bizalmi ügyet nem biz. Ha azonban mégis megesisik, hogy egynemely fiatal személy a zsidót nem ismervén, valamely kényes ügyet rá biz: az. mindég megbánja. Annál veszélyesebb ily ügyben a zsidóság, minél alkalmasabbnak látszik ravaszsága által ily titkok kezelésére.

Vegyen csak az ember egy német-zsidó hírlapot a kezébe, lát ezekben oly aljas hirdetményeket, hogy az ember elpirul olvasásukra.

Látunk ott „párisi szivacsokat”, „párisi praeservativum”-okat, „különlegességeket”; látjuk „az elgyengült férfiero” kuruzsló zsidó-doctorainak hirdetményeit. Vannak ott titkos bábák; vannak bukott nőkre kivetett hálók titoktartás ígérete mellett, hogy ily szerencsétlenek, ha végső szegyenüket eltakarandók, e lelketlen ördögök kezébe esnek: utolsó garasztól megraboltassanak, folyton remegvén a bectelen zsidó fenyegetésétől, hogy a titkot elárulja. Vannak könnyelmű fiatal emberek, akik holmi titkos balesetek alkalmával ugyanily zsidó hálókba keverednek zsidóknak adván összes pénzüket és – becsületüket. Mióta ez így van, szaporodik a kicsapongás, szaporodik a betegség, a nyomor és a nyomorékok száma, pusztulnak a családok, szaporodik a nötlenség, a magtalanlás és így a magyar faj pusztulása. – Csak nem régen vert nagy port egy szemtelen zsidó rakonczátlanlása, melylyel a magzatirtás ocsmány és istentelen munkáját egész nyilvánosan kezdé üzni. Hát az anynyira híressé lett „revolver” mi más, mint a mások titkaiba való befurakodás és ezek undok árubabocsátása? – mi ez mind, ha nem a leg-
rútabb hitszegés, deákul: perfidia?

Kivétel erre nézve zsidó és zsidó között nincs. A szegény zsidó kicsinyben és alant, a nagy és gazdag zsidó nagyban és a társadalom felsőbb rétegeiben úzi ez ocsmány bűnét. Ki nem emlékszik még vissza arra a híres esetre, mikor egy bizonyos nagyszájú zsidó a delegatio titkait elsakherozta, compromittálva delegatiót, minisztert és az egész ketős birodalmat? És ily jellemtelen „mesummad”-okat még orsz. képviselővé is tud valamely nép választani, „*der zieh, anwässern hat lassen?*”*)

Vallás tekintetében a zsidó éppen olyan mint a kereskedelemben; vallásokkal csak éppen úgy csereberél, mint a nyúlborrel. Ha nem fanaticus a zsidó, akkor egészen hitetlen. Lesz belőle keresztény, mihelyt csak érdeke így kívánja. Kitűnnek e tekintetben az „előhaladott” gazdag zsidók; mert mihelyt keresztényekké lesznek, úgy hiszik, hogy ekkor már nyitva van előttük a ker. nagy családok különben elzárt sorompója; és ha ez valósul némely esetben: eltűnik a zsidó gögnek minden határa. – Pedig ha meggondoljuk a zsidók képtelen dölyfét, melylyel azt hiszik, hogy ők a Jehova *rokonai*; hogy ők a kiválasztott és a Jehova által egyedül, kegyelt nép; hogy ők a létező nemzetek legrégebbike; hogy csak is egyedül ők a valódi nemesség, a Jehova szövetségesei: lehetetlen nem mosolyognunk ama gyermekes felfogás fölött, mintha a zsidók egyáltalán adnának valamit a vásárolt vagy ajándékozott *nemességre*. Igaz, hogy a zsidók rajongnak a címekért, hatalom- és kitüntetésért; ez azonban csak arra való, hogy a különben lenézett pogányok fölé kerekedhessenek. Csupa árulás, perfidia. Héber nyomatú lapjaikban gyakran látom és olvasom, mint sügnak-búgnak maguk között, – quasi *otthon* a család körében, – hogy ez és ez a nagy állást elfoglaló „úr” *יהודי* = jehudi (zsidó). Eppen így olvastam Laskerről is, hogy ez a „nagy férfiú” most eljött Amerikába, hogy itteni „testvérei” viszonyait tanulmányozza és befolyásával hasznukra lehessen. Itt is mily botrányos árulás jelzi ama zsidó megjelenését! Tudja mindenki, hogy a senatusban valami Ochiltree nevű „úr” (hihetőleg Eichelbaum) tette a rokonszenv nyilván-

*) NB. Így hívják a zsidó a kikeresztelkedést; népünk pedig találólóg „kétyszer zsidónak” nevezi ezt a fajta zsidót.

nítás javaslatát, melylyel Amerika Bismarck úrral szemben oly csúfosan fölült. Mert a zsidónak hazája a másik zsidó, amint egy híres német bölcsész helyesen megjegyzé.

A legdühösebb zsidó-falók mindenkor hitehagyott zsidók voltak, mint pl. a híres Pfeiferkorn, Ferdinand Hess, Gerson stb; ezek olykor üldözéseket támasztottak elárult hitfeleik ellen, mint az említettek elseje.

A zsidóknak hazájuk nem lévén, hűségéről, hazaszeretetről fogalommal egyáltalán nem bírnak. Óriúság azt követelni a zsidóktól, hogy valamely nemzet testébe beolvadjanak. Mit mondanának pl. a mi szájhőseink, ha az egyesült Németország és Ausztria, vagy az Oroszországgal egyesült szlávság fölszólítana bennünket, hogy vagy olvadjunk be az ő nemzetiségükbe, vagy takarodjunk ki Azsiába! Nemde mi 1000 esztendő múltunkra, történelmünkre, nemzetközi jogainkra stb. hivatkoznánk, és erőszak esetén inkább egy lábíg elvérzünk, semmint németté vagy szlávvá legyünk? Hát ez így van a zsidóval is. Ő be nem olvadhat egy nemzet testébe is, mivel neki nemcsak múltja, története, hódító vallása, pénze és hatalma, hanem önálló nemzetisége és a *jövőbe vetett reménye is van*. Amely pillanatban a zsidó arra gondolna, hogy beolvadjon: megbecsteleníténi egész múltját, vallását, reményeit, hatalmát; elítélné öumagát, meghazudtolná ősei kitarását, elárulná 4000 éves történetét, elárulná ezer és ezer vértanúit, megbecsteleníténi 2000 éves szenvedéseit és könnyeit. Híjában fáradott volna, híjában volna a tömérdek kiontott vér, megaláztatás, megvetés, tőrés, szenvedés annyi századon át, hogy most, midőn mindezt kiállta, fölülkerekedett, hatalomra jutott; midőn fejedelmek és kormányzó-fők hajolnak meg előtte: váljon most adja meg magát egy-két budapesti szájhős kedvéért? – Lehet ennél badarab-
bat képzelní? – Eddig be nem olvadtak soha és sehol, és nem is fog-
nak soha és sehol. E helyett azonban mindenütt jelen vannak mint élős-
diek; mindenütt rágcsálnak, rongálnak és pusztítanak, előkészítvén a
nemzetek bukását lassan, de biztosan. Megvan a része és őt illető sze-
repe minden egyes zsidónak, akár gyémántos, akár rongyos legyen; ez
itt, az ott rágcsál, öröl és pusztít.

A 3 császár birodalmaiban az államok hitele, pénzereje, hadserege
tényleg a kezükben van. Néha egy-egy eldőrdült revolver jelzi a tisztí
és diplomatiái kar bensejében dülő rágcsálást, pusztítást: mély - titok,
mély hallgatás földi az ott történő dolgokat, de azért a rágcsálás tovább
tart. Kérdezd meg a czukrász-boltokban fészeltő hadnagyocskát, vájjon
nincs-e pénzbeli ügye zsidóval? – Kérdezd meg ezt vagy amazt a százados,
őrnagy, ezredes, tábornok urat, vájjon nem ül-e becsülete nyakán a
zsidó piócza? Kérdezd meg a polgári hivatalnokokat föl egész az állam-
titkárokig és miniszterekig: hányan tiszták a zsidó polyp karjaitól? – Ki
ad a hadseregnek pénzt, ruhát, lovat, ezeknek takarmányt, fölszerel-
vényt, szóval mindent? – a zsidó; kié tényleg a hadsereg, a kincstár?
a zsidóé, csak a cím a hatalom képviselője. – Ha a zsidóság egy jel-
zett órában meg akarná semmisíteni e 3 birodalmat, csak azt kell ten-
niök, hogy tömegesen porlik be és compromittálják a tiszttséges a hiva-
talnoki kart; egy szörnyű árulással megmérgezzhetik az összes legénységet
és ló-állományt és ekkor:

Eljön majd az idő, mikoron szent Ilion eldől,
S dárдавetó Priamus s Priamusnak népe kipszult.

Úgy-e ez rögeszme, ez lehetetlen? Hát egy-két példája a zsidó árulásnak segíteni fog. Nem tudom másnak feltűnt-e, de nekem feltűnt a zsidók hallatlan lelkesülése az orosz-török háború alkalmával, midőn Ozmán pasa oly hősileg bánt el az oroszokkal. A zsidó nem annak örvendett, hogy a török a szlávot, hanem hogy a *sémita vallású* török a *keresztényt* marczangolja; és készek is lettek volna a zsidók nemzetünket is beleugratni a viadalba a monotheismus érdekében. Aki ezt nem hiszi, olvassa a régi krónikákat s látni fogja azt a rémítő árulást, amit a zsidók Buda visszavétele alkalmával a ker. sereg ellen elkövettek. Midőn ugyanis a török csapat maradéka már megadta magát, a zsidóság böszült dühvel kelt ronda fészkenek védelmére; és iszonyú mézszárlás között inkább egy lábíg elveszett, semmint a gyűlölt kereszténynek megadta volna magát. – Ilyen formán tett a yorki zsidóság is, amint Dísraeli irataiban olvasható, hogy ott egy vén rabbinus tanácsára a „várba szorult zsidóság inkább egymást gyilkolta le hidegvérrel, semmint a ker. hatalomnak megadja magát. – Toulouse-ban nem régeből egy különös okiratra bukkantak. Egy időben a zsidók panaszra mentek Kopasz Károly fiához Hebegő Lajos (877-879) francia királyhoz, hogy a keresztények őket *minden ok nélkül* bántalmazzák, nyilvános helyeken felpofozván őket. A király intézkedett, hogy tartassák vizsgálat, melynek vezetésével Richard aquitániai herceget és Sisebode narbonne-i érseket bízta meg. Ez utóbbi a nemességet és urakat sz. István templomában nagy tanácskozásra hívta össze az ügy kiderítésére. Jellemző, hogy mindenki „a szegény, üldözött zsidóságának fogta pártját, elannyira, hogy a keresztények ügyét a gyülekezetben senki sem akarta védeni. Így azonban jogérvényes eredményt nem várhatván, az érsek a fiatal Theodardot szólította fel e tisztségre. A fiatal úr nagy buzgalommal járt el, s már a következő gyűlés alkalmával N. Károly és fia Lajos-kora-beli iratokkal mint kutatása eredményével lépett a terembe. Meg volt ebben a felelet mindenre. Volt a csomagban egy irat, mely előadta, hogy midőn Abderhan saracén fejedelem portyázás közben egykor Toulouse-ig is ellátogatott volna, a zsidók hozzá járultak, arra kérvén őt, hogy jöjjön, foglalja el Toulouse-t, hányja kardra a „zsarnok kereszténységet” és szabadítsa fel őket. A fejedelem készséggel fogadta el a meghívást és úgy tőn amint a zsidók mondták. A zsidók és fajrokonai garázdálkodása azonban csak addig tartott, míg N. Károly császár hirtelenében ott nem tette, s a várost vissza nem foglalta. Képzeltetni a zsidóság szörnyű rémületét, midőn a császár hadserege élén diadallal vonult be! Mit várhattak mást, mint kardra hányatást? Addig rimázkodtak azonban a császárnak, míg ez a fejükre, mint felségsértők, hazaárulók, lázadók és gyilkosok fejére kimondott halálos ítéletet meg nem változtatta. Arra módosítá ugyanis ítéletét e szemét nép irányában, hogy az év 3 fő ünnepnapján, u. m. karácsonykor, nagypénteken és Mária mennybemenetele napján a püspök által kijelölendő templom előtt egy-egy izmos férfiú *minden zsidót fel fog pofozni*; a zsidók pedig ennek elismeréséül, nyugtatvány gyanánt, tartoznak minden alkalommal 13 font viaszgyertyát az illető templomnak följánlani. – Képzeltetni az óriási riadalmat, midőn a fiatal Theodard e különös okmányt fölolvasta! „Nem vala nyelvük a válaszra” – jegyzi meg a krónikás. Könyörgésre vették a dolgot, hogy legyen nekik szabad ugyanazon föltétel mellett továbbra is a városban

megmaradniuk, mert hisz ők azt vélték, hogy az egész bántalmazás alaptalan valami. Későbbben 1181-iki májusban, ugyanazon városban, a zsidók ismét fellázadtak és pörösködtek; de ez esetben már nem a pofonokért, hanem a – 13 font viaszért.

Elmondhatnék még nem egy példát a zsidók rettentő árulásairól, különösen a keresztes hadak ellen, Spanyolországban, Oroszországban a Napoleon elleni hadjáratban stb.; de minek? annyira ismeretesek a zsidók ez oldalról, hogy őket soha a világ másnak mint árulóknak és kémeknek nem ismerte hadjáratok alkalmával. – Úgyszintén igen sok szót vesztegethetnék még ama kérdés tisztázására is, váljon a zsidók – a közhiedelemmel szemben – csakugyan oly igen gyávák-e? Meg akarom rövidíteni értekezéseim sorát, s ennélfogva megelőgyszem azzal az állítással, hogy a zsidók csak ott gyávák, ahol érdekük így kívánja, mert ők fajukat és vérüket sokkal többre becsülik az egész világ vérénél; és ezért egy zsidó férfi, a kinek faja szaporítása a fő kötelessége, tehát család alapítása, – mert a zsidók nem ismernek nőtlenséget, szüzességet, stb. – drágább ő előttük mint ezer pogány ország: ők gyáváknak akarnak látszani, és inkább bénák, bárgyúk lesznek, semmint férfi gyermekeiket a pogányok katonáivá tegyék. Ha érdeke úgy kívánja, a zsidó nemhogy nem gyáva, hanem még a bőszült tigrisnél is vadabb, vakmerőbb és elszántabb. Zsidó-keresztény párbajoknál rendszeren a keresztény vész el, amint a tapasztalat bizonyítja egész Európában. Faja szaporításának vágya a zsidót bármely gonoszságra és így árulásra, hamis esküre stb. is gyakran rábírija. Szaporodásuk nem valami különös természeti adomány, melylyel más nem bírna, hanem náluk ez vallási kötelesség is; és míg a keresztény társadalomban egész kasztok nőtlenek, számtalanok önmagukat rontják el, saját családjukat irtják ki könnyelmű élet, bűnös ledérség által: addig a zsidó nőtlen sohasem marad. – Vegyék ezt szívükre a pusztulásunkon siránkozó nagy hazafiak. Legyen a nőülés hazafiúi kötelesség, legyen a nőtlenség árulás a haza és családja (szülői, elődei) ellen; jutalmaztassanak a szapora családok, mint Rómában, akkor vége lesz a fogyásnak.

Egyébiránt azt nem mondjuk, hogy a zsidók valaha saját országukban vagy egyebütt valami nagyon vitézek lettek volna; sőt Gedeont is elhagyták katonái, s más egyéb árulásokról is olvashatni hagyományaikban. A zsidó vitézséget azonban legjobban megvilágítja. Jokhanan r., a Peszakhimban (103. l. a.) ezt az arany tanácsot adván a zsidó vitézeknek: **שאתה יוצא למלחמה על תצא בראשונה אלא באחרונה צא כדו** = Zsidóul: K'se-attha jaucze le-milkhomo, al tecz'a b'risauno, ella be-akharauno cz'ó, k'dé se-thekaunész be-risauno. Magyarul: Mídon hadba kell kivonulnod, ne menj elsőnek, hanem *utolsónak* menj; hogy mikor távozol (vagyis, amint Salamon rabbi kiegészíti, mikor a hadsereg futásnak ered), első (lehes).

Bizony szégyen a szaladás, de hasznos!

Csaknem a hihetlenséggel határos a spanyolországi zsidók hitszégése. Tudvalevő dolog, hogy a szigorúan kath. spanyol a zsidót meg nem tűri; úgy segítenek hát magukon a ravasz élősdiek, hogy nyilvánosan katolikusok, eljárnak templomba, ájtatosan gyóznak és áldoznak: titokban pedig – vagy ha kivándorolnak – zsidók maradnak.

Mennyi esküszegés, mennyi szentségtörés, mennyi hamis eskü!! –

Zsidó előtt nincs semmi szent, magasztos, szép, jó és nemes; ő mindent a hasznosság szempontjából néz. Ha a római előtt „dulce et decorum erat pro patria mori”; ha a magyarok dicsőnek tartották a „vitam et sanguinem”-et, zsidó szempontból dőrék, bolondok voltak; sokkal dicsőbb az ő szemükben a רַבָּקָה == revakh (nem „rebakh”), a cselekvési szabadság, föllélegzés, a haszon. Önfeláldozás, hősi halál vagy bármely hősi tett – a zsidótól soha sem várható, legalább keresztény országokban soha; mert ő megtud halni Talmudjáért, Jeruzsálemért, de Bécsért, Berlinért, Párisért stb., soha. Háború esetén a zsidó ott van mind a két oldalon, nagy örömmel szemlélvén, mint marczangolják egymást a keresztények, ő pedig nemcsak hogy biztonságának örvend ker. vér árán, hanem még egyszerű üzleteket is köt: ellátván a katonaságot élelemmel, lőszerrel, fegyverrel, ruhával, lóval, szekerekkel, stb. – Katonai szolgálatnál a zsidó szintén mindig a könnyebb végét fogja meg a dolognak: vagy a pénzt kezelvén, vagy az irodába vagy a kórházba bújván. – Szóval, mindenütt ugyanaz a ravasság, hitszegés és a terhek más nyakába való rovása.

Az esküszegés ép úgy vérében van a zsidónak mint más gonoszság; és míg a sémita faj minden bűnének részese, addig erényeinek nála nyomain sincsenek. Míg pl. a sírok, khaldok, egyiptomiak, arabok és mörök részint tudomány és művészet-kedvelők, részint pedig harcosok, lovasok, merész kalandorok: a zsidó mind ennek ellentéte. Innét van, hogy a zsidót még fajrokonaik is gyűlölik, sőt hihetetlen módon megvetik; innét van, hogy a zsidó az arabok, khaldok és sírok között sem mire sem megy, hacsak keresztény intriga által nem; innét van, hogy fajbeliei között a zsidó koldus-szegény, buta és lenézett, míg a tőlük elűtő másfajú népek pl. a keresztények között oly mesés módon, mesés gyorsasággal szökkennek fel a legbámulatosabb gazdagságokra, befolyásra ős hatalomra. Hasonlítsa valaki Össze a nyomorult palaesztinai zsidóságot London, Paris, Bécs zsidáival: egyszerre látni fogja, milyenre hizlalja őket a keresztény zsír, és mily soványak maradnak saját fészkeikben. Gyermekes valami, hogy szájhőseink a külsőről ítélnék; mert szerintök a zsidó is fekete frakkot és köcsögkalapot viselvén, olyan mint más ember. Kényszerítessék a zsidóság turbánt, piszkos vörös vagy kék nemzeti gatyát, kaftánt és hegyes papucsot viselni: majd meglátnók, mit szólnának a szájhősök, ha így látnák e barbár sémita csordát egyetemen, börzén, színházban, irodalom, művészet és kereskedelemben garázdálkodni!! Pedig így kellene lenni, mert ez az ő nemzeti viseletük; ami ugyan furcsa dolog volna, de hű kifejezője a mi közöttünk és ő közöttük való különbségnek. Mert amennyire különbözik a köcsögtől vagy pörge kalaptól a turbán, a frakktól vagy atillától a kaftán: ép úgy különböznek a mi fogalmaink is erkölcsről, hűségéről, becsületről. – A magyar azt mondja: az adott szót szentül meg kell tartanod, ha károdra lenne is. A zsidó: ha megesküdtél és megbántad, menj el a rabbinushoz, vagy ennek nem létében bármely 3 zsidóhoz, jelentsd ki, hogy igazán megbántad, ha tudtad volna ezt és ezt, nem esküdtél volna: a rabbinus, vagy a 3 zsidó egyszerűen felmenti az eskü alól, s a zsidó tehet esküjével ellenkezőleg. – íme ez a turbán; az előbbeni a pörge: kalap!

Ez utálatos bűnüket védendő, több ily példát mesélnek el a Tal-

muciban Jehovájukról, melyekben részint egy *Mi* nevű angyal, részint pedig a rabbinusok oldozzák fel az esküjét megbánt Jehovát esküje köteleiből. Nem idézem a szövegeket, mert ma már vannak elegenden, akik engem e tekintetben megelőztek, az igaz nem khaldul idézve. – Ilyendolgot mesélnek a rabbinusok egyiptomi Józsefről (a Szota Gemarájában VII. f. 21-ik gm.) is. Hallotta ugyanis a Fár'ó, hogy József igen alkalmas ember, miniszterré akarta tenni. A főemberek ellenetek, hogy nem tud 70 nyelvet. „Majd holnap megkíséreljük” – mondja a Fár'ó (fáraó). A következő éjjel meglátogatta Józsefet Gabriel főangyal, és hamarosan megtanítá őt a 70 nyelvre. Másnap a Fár'ó látván, hogy csakugyan tud 70 nyelvet, felkérte őt, hogy tanítsa meg őt is. Kísérletet tón József, de sikertelenül; mit a Fár'ó röstelvén, meg akarta Józsefet esketni, hogy e dolgot el nem beSzéll, nehogy szégyent hozzon a király fejére. József azt felelé, hogy őt már köti egy eskü atyja irányában; „hát oldoztasd föl magadat ez eskü alól” – monda a Fár'ó; József megesküvék, hanem azután így szólott: „Soh'se búsulj, *majd föloldoztatom én magamat nemcsak az atyámnak, hanem a neked tett eskü alól is, még pedig akaratom ellenére is.*”

Ily tanok eredménye – természetesen – más nem lehet, mint esküszegés, hűtlenség és árulás. E tan a megmondhatója, hogy mily általános lón a zsidóság között az árulásra és hűtlenségre hajló szellem; elannyira, hogy a zsidóság ma már egyáltalán fogalommal sem bir a hűségről; és ez annyira vitte a zsidóságot, mint testületet, hogy ma már vallási jelleget vón az eskü és fogadalom alól való fölmentés, nyilván mondván el egy e czélra szerkesztett imát, melyet ezennel egy hannoverai Makhzorból átirók, főleg azért, mivel nem régiben vita tárgyát képezte egy magyar lapban. – A kérdéses „ima” szövege ím ez: **כל בדר' אסרי וחרמי וקונמי וכינויי וקנוסי ושבועות דנדרנא ודאשתבענא ודאחרמינא דאסנא על נפשנתא מיום כפסדים זה עד יום כפרים הבא עליני לטובה כלהון אחר טנא כהון כלהון יהון שרון שביקון שבותין במליון ומבטליון לא שרירין דאסנא ולא קימין נדרנא לא נדרי ושבועתנא לא שבועות!** Zsidóul: Kol nidré, ve-eszóró, va-hhazomé, ve-kaunome, ve-kihinnuje, ve-kiunúsze usvüosz dindarno ud'istva'eno ud'ahharimna ud'oszarno al nafsószono. Mijjaum kippúrim ze, ad jaum kippúrim habbó, olenü le-tauvo. Kull'hon ihharatno ve'hon kull'hon je'hon soron s'vikin, s'víszin b'télin umvüttólin ló se'ririn v'lo kajjómin, nidróno ló nidré, us'vüoszóno lo svü'osz. = Magyarul: Minden fogadalmak, szerződéses (kötések), kiátkozások – a kaunem (önmegtagadás) nevezetűek is és bírságok – és (minden) eskük, melyeket fogadtunk, (a melyet) esküdtünk, (a melylyel valakit) kiátkoztunk és magunkat (valamire) lelkiismeretben köteleztük: a jelen jaum kippúrtól (engesztelés napjától) kezdve, egész – a mi javunkra – következő jaum kippurig, mindezeket bánjuk, ezek valamennyien legyenek feloldva, abban hagyva, megszüntetve, érvénytelenné téve és eltörölve. Ne legyenek állandók (kötelező erejűek), ős ne (legyenek) élők (létezők); amit fogadtunk ne (legyenek) fogadalmak és (amit esküdtünk ne legyenek) eskük.

A zsidók ugyan nagyon dühösen védik ez „imát”, mintha nem minden esküt és fogadalmat oldana föl, hanem ez hiu dolog: a szöveg általános, kivételt nem enged meg. E fölött híjában vitatkozik az em-

ber; de ha mégis vitatná valaki, rámutatunk a gyakorlatra, a tényekre: ott vannak a nihilisták, socialisták, anarkhisták, a hit- és hazaárulók minden faja 50-60%-ban zsidók, zsidó vezérlet alatt; ott vannak a kömives összeesküvők, petroleurök, gyújtogatok, ismert zsidó lázítók és árulók vezetése, uszítása mellett. Itt van a hitszegés, a fölségsértés, hazaárulás minden rondasága lerakva. Mit gondol a procurator regius: nem volna hazafiasabb, loyálisabb és lelkiismeretesb valami ez összeesküvők, petroleur-ök és hazaárulók ellen fordulni, semmint az anti-hazaáruló, anti-összeesküvő, anti-hitszegő, zsidóellenes lapokat üldözni? – Vagy nem jobb volna a minden rendetlenség, zendülés, átkok, szitkok, hamis eskü és esküszegés tenyész-házát: a Talmudot és Makhzort és azok híveit, egy hűtelen idegen fajt kisöpörni, semmint magyar hazafiakat, – akiknek hazájukon kívül elvégre sincs számukra hely; – akik árulók nem is lehetnek, – folyton nyakgatni? Oh bárgyú vakság és hülye tudatlanság!

Különben Judaei et Syri sunt nationes natae servituti: vesse a nemzetet őket vissza az előbbeni szolgaságba! Avellanus.

Zsidókérdés és antiszemitizmus.

VII.

Valljuk be, – mert hisz lelkileg vak, a ki a tényekből be nem látja, – hogy a zsidók viláгурalma ma már nagyrészb en megvalósult. A zsidóságnak robotoló népet sakkban tartják a szuronyok, az értelmiséget lekötve tartja az érdek, a kormányokat megbénítja a rém: az államcsőd. A zsidók ellen föllépni annyi volna az államnak, mint hitelét elveszteni, s ez annyi volna, mint egy bizonyos vereség, ha háborúja ütne ki. Ámde hova jutunk ez után, az évről évre emelkedő deficizzel? Folyton nő az államadósság, folyton nő a kamatteher, emeltetik az adó, az adózó polgárok pedig pusztulnak; hisz így bizonyos tönkrejutásnak megyünk elébe! Azt remélik talán államférfiaink, – a csak magukkal törődő zsidó-zsoldosokról nem beszélek, – hogy kibontakozunk a szorongató pénzügyi helyzetből, s aztán majd kiszabadítjuk a népet is a zsidó-járom alól? Csakhogy az a pokoli hatalom, mely bilincsbe verte az államot, gondoskodik arról, hogy abban meg is maradjon. Minden haladék csak súlyosbítja a helyzetet.

Azonban mindezt a Sándor-utcza i házban csak nevetik. Nem szükséges a földbirtokos osztály megvédelmezése, nem szükséges a váltóképes ség megszorítása, sem az ipar-üzhetést szakképzettséghez kötő törvény, nem szükséges kamatmaximum, mert mind erre a zsidóhatalomnak nincs szüksége; ennek a „jogegyenlőség” és „szabad vallásgyakorlat” nevében szabad rablás kell. S merne-e tenni a Sándor-utcza i ház vagy a Tisza-miniszterium a zsidó-hatalom ellen?

Íme kifosztanak bennünket a zsidók, és az általunk választott képviselők tönkrejutásunkat nevetik. Ő Tisza mindenhatósága pedig még minket fenyeget azon esetre, ha netán nem hagynánk magunkat békességesen megnyúzatni. Tisza úr, Jókai és a többi jelesek azzal vigasztalnak bennünket, hogy hát hiszen nem baj az, ha a magyarok kezéről a zsidók kezére vándorol a vagyon; mert hiszen a földolog az, hogy az állami adók befizettessenek, hogy kik fizetik azt, magyarok-e vagy zsidók, az egészen közömbös. Mert hát ezen derék államférfiak bölcsessége szerint (azt nem is említtem, miszerint köztudomású, hogy a zsidóság lehetőleg mindig kibúvik az adózás alól; áldozni pedig a hazáért sem vagyonnal, sem vérrel soh'sem fog;) mondom: e derék államférfiak bölcsessége szerint nem a magyar nemzetért van a magyar állam, és ennek minden funkciója jövedelme és kiadása; hanem az adó kedvéért van a magyar nemzet. Az ő szemökben a nemzet csupán egy birkanyáj, melyet csupán gyapjújáért – az adóért – tart az államférfiúi procidentia.

Valóban az embert kétkedés szállja meg, midőn e politikai vakságot, nembánomságot, csak magával gondolást és gyávaságot látja, hogy nem-e csakugyan tökéletesebb faj a zsidó? A zsidó kahal büntet és jutalmaz, a mint akar, de a legutolsó zsidót is megvédi, még a gyilkost is kiveszi a keresztény hatóság kezéből, a keresztény hatóságot pusztá eszközévé törpíti. A mi ker. hatóságaink pedig a helyett – tisztelet a kivételnek, – hogy minket megvédelmeznének, még segítik nyúzni a keresztényt törvényesen; az országgyűlés pedig neveti bajainkat.

Íme a nép fiai által választott képviselők, kik maguk is a nép fiai, kik a néptől húzzák fizetésöket, kiknek a nép ad kenyeret, ezen képviselők, a nép érdekeit védeni hivatott férfiak, midőn Istóczy úr föltárja előttük a népnek, az ő véreiknek nyomorát, s lerántja a leplet a zsidó üzelmekről, melyekkel tönkre teszik gazdaságilag, testileg, szellemileg és erkölcsileg a népet, hát e képviselők – ismét tisztelet a kivételeknek, – nevetnek rajta! Mert úgy-e bár ti ker. választók azért küldtetek őket ide, hogy itt, a hol a ti legfőbb érdekeitek, vagyonotok, egészségetek, becsületek, életerekről kell határozni, itt a ti bajaitokon, pusztulástokon a „jogegyenlőség” nevében nevéssenek? Nincs közöttük, ki ész-okokkal vagy tényekkel megczáfolni tudná Istóczy szavait, melyekben lefesti előttük, mint szívja ki véreteket a zsidó: tehát nevetnek. Mert hajh! a hol érdekek határoznak, ott az érvek hatástalanok. Hiába akarjuk felvilágosítani a nemakarást.

A szegény mezei és iparos rabszolgák dolgoznak a zsidónál hétről-hétre egy kevés árpakenyéren meg egy kevés rosz pálinkán

élődve; nem egynek közöttük még nemrég háza, földje, önálló üzlete volt, de elvette tőle törvényesen a zsidó, s most szétszórva az egész család, ki itt, ki ott – – ám a képviselők nevetnek, mert ők nem éheznek és nem fáznak.

Kérdezd meg vidéken az első szegény keresztényt, kivel találkozol, hogy miképp élnek, s majd meg fogod hallani, hogy még száraz kenyérből sincs elegendő, s ha egy kis levest ehetik, az nála ünnep. – De a képviselők nevetnek, mert hiszen nevetséges is az: szegény embernek lenni, meghalni éhen, megfagyni a havon, mindez olyan mulatságos.

Fekszik betegen a családapa, nincs pénz a gyógyításra, nincs eledel a gyermekeknek, a feleség keresménye házbérre se elég, mert hiszen munkát nem igen kap: tehát a zsidó háziúr kidobhatja őket – – hát nem kacagni való ez?

A szegény lány feljő Budapestre, mert otthon nem képes megélni. A zsidó helyszerzők kicsikarják tőle kevés pénzét, mikor aztán se hely, se pénz, s hajléktalanul és éhezve bolyong az utcán: könyörül rajta valami vén zsidóasszony és el szerzi a – bordélyházba; – – hát nem mulatságos ez?

A hamisított tápszer, hamisított italok, búzhödött lakás, sovány fizetés ezrivel dönti sírba a munkás embereket a „jogegyenlőség” nevében; hát nem tréfás dolog ez?

A sakter becsalja a szűzlányt, s a „szabad vallásgyakorlat” nevében vérét veszi; hát nem nevetni való ez?

Nevessetek jó honatyák, nevessetek! hiszen csak 3000 forintjába kerül naponta a népnek ez a ti kaczagástok.

Tömegesen vándorol ki a nép a hazából, s ti ezt látva megszeppentek jó honatyák, s intézkedtek is mindjárt, megparancsolván: „nem szabad őket kibocsátani.” Azaz hogy pardon! bánjátok is ti ezt; hanem a zsidó hatalom parancsol rátok, mert szükséges a munkáskéz a zsidónak hogy élhessen, mert ha nincs neki rabszolgája, hát akkor ki dolgozzék helyette?

No, és ha nem sikerül a kivándorlókat mind összefogdosni és visszahozni, hogy legyen továbbra is a zsidó rabszolgája: hát mi baj az nektek jó honatyák? Hisz a kivándorló „tökéletlen faj” üresen hagyott helyét betölti a Galicziából beözönlő „tökéletes faj”! Az, hogy az „életrevaló faj” kiszorítja az „életre nem valót,” az igen természetes és rendén van szerintetek; azonban ne feledjétek jó urak, hogy ti is ahhoz az „élhetetlen” fajhoz tartoztok, és hogy csak addig képviselősködtök, míg ez az „életre nem való” faj egészen tönkre nem tétetik; annak az újonnan léte-

lepült „kultúr-faj”-nak nem lesz szüksége rátok, eldob benneteket mint az elhasznált ruhát!

De hát igazán, ki is ez országban ma már a souverain, a magyar nemzet, vagy a zsidóhatalom?

Ha egy zsidónak elvész egy libája, vagy beverik egy ablakát, a fél falut fogják be érte, s mindjárt van katonaság, statárium, ostromállapot, börtön, akasztófa; de ha zsidónál szolgáló keresztény szüzek rendszeresen tűnnek el titokteljes körülmények közt; ha – mint Kecskeméten és Nyíregyházán történt, – a zsidók vagy bérenczeik becsületes ker polgárok élete ellen merényleteket követnek el; ha, – mint Budapesten, Nyitrán és Zalaegerszegen történt – a zsidók összeröffenve ártatlan keresztény embereket merő passióból agyonvernek: az egészen rendén van, az még nyomozás tárgyává sem tétetik; vagy ha igen, a látszat kedvéért egy pár árkus papir beiratik, s aztán szépen elalszik az egész ügy. Na persze! mert zsidót bántani annyi, mint magát az Istent bántani; de ha zsidó keresztényt öl meg, az csak annyi, mintha egy kutyát ütött volna agyon, sőt annál is kevesebb: úgy-e bölcs honatyák? No hát nevesetek!

Valóban, ha az ember e nevető honatyákra s a buta türelemre tekint, melylyel a nemzet tűri a zsidók gazságait: hajlandó hinni, hogy valóban tökéletesebb emberfaj a zsidó, s a nem-zsidó emberek alsóbb rendű lények, a zsidó számára oktalan állatokul teremtve.

Van Magyarországon gyülekezési szabadság, személyes szabadság, sajtó-szabadság, szólás-szabadság, de ha ezek bármelyike – minden bajaink legfőbb forrása – a zsidóság ellen irányul, akkor se gyülekezési-, se személyes-, se sajtó-, se szólásszabadság többé.

Buta vagy vak, a ki nem látja az általános nyomort, korrupciót és pusztulást; de ezek okait vizsgálni, felmutatni nem szabad!

Ha a nedves pinczelakások bűzhödt levegőjében ellankadt, a gyárok mérges légkörében elegézségtelenedett, a hosszú munkától és nélkülözésektől elcsigázott, még a vasárnapi pihenést is nélkülöző, a hamisított ételek és italoktól megmérgezett szegény emberek bajairól és azok orvoslásáról értekezni s emberi jogaik védelmében szót emelni összejönnek: az állam szepeg, reszket és szétkergeti őket; de a zsidóságnak karjaiba veti magát, engedi hogy a népet kizsarolja, demoralizálja, s magát az államot pénzügyi rabbilincsbe verje.

Általános meggyőződés az országban, hogy zsidó ellenében keresztény, naptiszta igazsága mellett is elveszti perét; s láttuk a

tiszaeszlári bűnügynél, hogy a zsidónak még gyilkosságért sem görbül meg a haja szála se, sőt épen gazdag jutalomban részesül érte; míg a törvény azon közegei, kik a büntett kinyomozásához hivatalos kötelességük szerint hozzájárulni merészeltek s nem pedig a bűnt eltusolni segítették, azok hónapokig tartó zaklatással, fegyelmi eljárással és fogsággal büntettetnek.

A zsidólapok a legarczátlanabb piszkolódás és rágalom özönét zúdították a nyíregyházi törvényszékre, s leránthatnak és hazug rágalmak sarában meghentergethetnek bárkit és bármit: ez teljesen jogos és rendén van; de a szent zsidóságot, az istenség földi repraesentálóját röpiratokban vagy bárminemű nyomtatványban vagy nyilvános szónoklatban megtámadni: ez töhb mint felségsértés. és Kozma főügyész nemde csak azért van és azért húzza fizetését, hogy örködjék, nehogy e zsidó istenek szent neve hiába fölvétessék?

Ez a derék úr, békésgyulai kollegájával Cziffrával egyetemben nem látszik tudni, hogy a „lázaság” nem egy-két uzsorás zsidó ablakának beverése, hanem a törvényes souverain hatalom elleni mozgalom. Vagy ők már souverainnek Magyarországon a zsidóságot ösmerik, és magukat Rothschild korona-ügyészeinek érzik?

Mondhatni, hogy a zsidóság hatalmának nagy volta és veszélyessége főrészt lekötelezteikben: a zsidópajtásokban rejlik; s ezeket tekintve, igazán a mai időkre is illik, nagyon illik az a mondat, melyet Jézus a korabeli zsidóknak vetett szemére: „Megkerülitek hétszer a tengert és szárazt, hogy egy nemzsidót zsidóvá tegyetek, és ha azzá lőn, a pokol szolgájává lőn hétszerte inkább, mint magatok vagytok.”

Nyíri Elek.

Mire képes a zsidó?

Szegény, szerencsétlen Lengyelország, mire jutottál! Nem fogsz te többet az orosz elnyomás ellen a szabadságért fegyvert ragadni, nem is ragadhatsz, mert a te egyedüli fegyvered, mit a zsidóság a kezébe adott: a koldusbot. Igazsága volt annak a muszka miniszternek, a ki czárjának azt a tanácsot adta, hogy a békétlen Lengyelországot nem katonasággal, hanem Oroszországból oda szorított néhány százezer zsidóval lehet csupán alaposan megrendszabályozni. Megpróbálták, s reményességök fölötte sikerült is, meg lett rendszabályozva örökre. Mert a koldusbottal harcolni nem lehet.

Hazámfiai, magyarok, keresztények! A szomszéd háza ég, vigyázatok, míg nem késő.

Sok ember fel sem veszi ezt a veszedelmet, úgy gondolkozik, hogy őtet nem képes a zsidó vagyonából kiforgatni, s a kiket kiforgat, azok könnyelműek stb. Hogy ezen elbizakodott embereknek nincs igazok, a következő példa is igazolja:

Ismertem az Alföldön egy igen vagyonos embert, kit még néhány év előtt a környék legpénzesebb emberének tartottak; – s valóban volt is néhány ezer forintja, melyet a takarékpénztárban kamatoztatott. Volt igen szép fekvő birtoka is (mintegy 200 hold), s kivált sertést tartott nagyobb mennyiségben, s annak fajára és minőségére büszke is volt, és őt tartották a vidék egyik legértelmesebb s legügyesebb gazdájának.

Lakott a községben egy igen vagyonos zsidó, kinek már volt vagy 1100 hold földje, még pedig a magyar gazda 200 holdas tagjának északi, mesgyéjében 300, déli mesgyéjében pedig 800 holdas tagja, s ez okon szerette volna a 200 holdat megvenni, hogy a két birtokát egyesíthesse. Azonban a gazda kitűnően kezelt jó karban levő földjét nem akartasemmi árért eladni. Nem volt rászorulva, hiszen tőkepénzes volt.

Jön egyszer hozzá egy másik szomszéd községben lakó szintén vagyonos zsidó, s elmondja, hogy neki egy bizonyos s igen szép hasznot hozó üzlet kínálkozik, azonban az üzlethez 20 ezer forint kel), s neki csak 14 ezer frtja van, s így még 6000 frtra volna szüksége, s miután tudja, hogy P. uramnak a takarékbán van 6000 frtja, ő egy fél-évre azt fölvenné, s miután a takarékpénztár csak 6%-tólít fizet, ő kész volna fél évre 12%-tólít adni, s ha benne magában nem bíznék, a jótállást, Móricz úr (t. i. az 1100 holdas szomszéd zsidó) kész lenne elvállalni.

P. gazda a veszély nélkül jövő 180 frt kamat-többletnek megörült, s miután Móricz úr a jótállást csakugyan elvállalta, az üzlet meg lett kötve. P. uram a 6000 frtot a takaréktárból kivette s a zsidónak oda adta.

Mintegy 5 hó múlva találkozik P. uram, adós-zsidájával a pár mórtföldre eső h-i vásárban, hol az adós hálálkodva köszöni a kölcsönt, az üzlet reményeége felett jól ütött ki, s kéri P. gazdát, hogy mivel a pénz épen nála van, vegye fel. P. uram megjegyzi, hogy a kötvény nincs nála; de a zsidó nem tágitott, a kötvényért néhány nap múlva majd átmege. P. gazda belenyugodott, a pénzt felvette; persze a zsidó gondoskodott róla, hogy ez kellő számú tanú előtt történjék.

Másnap a zsidó ott volt P. gazdánál s előadta, hogy tegnap miután elváltak, egy birtokkal kínálták meg, melyet nagyon szeretne megvenni, ha tehát a pénz még megvan, szeretné megtartani legalább még félévre, ha P. gazda visszaadná, a kötvény úgy is itt van.

P. gazda visszaadta a pénzt, a zsidó elment vele, de már erre *nem volt tanú.*

Midőn P. gazda beperelte pénzéért, a zsidó bebizonyította, hogy a pénz a h-i vásárban kifizette. P. uram elvesztette perét és pénzét.

Pár hó múlva elkezdettek a P. uram sertései döglenni, még pedig ugyan summásan. Eleintén azt hitték, hogy a község alatt tanyázó cigányok adtak valamit a disznóknak; (pedig bizony a zsidó cselekedte ezt meg.) De bizony miután a cigányok elmentek is, csak döglött az egyre-másra. Ekkor már P. gazda sem vette a dolgot tréfára, s behajtott a még maradt néhány darabot a vásárra s eladta. Azonban sertéstartás-nélkül nem akarván el lenni, a szomszéd Móricz úrtól vett fel 1000 frtot s azon ismét sertéseket vett. De bizony azok sem jártak jobban, azokba, is beleütött pár hó múlva a dög, s ismét Móricz úrra szorult P. gazda, hogy még egyszer más fajjal megkísérthesse a szerencsét. – De a sze-

rencse úgy látszik, hogy tőle egészen elfordult, s a kölcsönvett 2000 forint néhány év alatt úgy megnőtt, hogy P. uram birtokát teljesen felemésztette. S most már nem fekszik többé P. uram 200 holdas birtoka a Móricz úr 1100 holdas birtoka közt, a birtok egyesítve van. – P. uram pedig elment máshoz gazdának.

Szomorú biz ez, de való!
(Újfejtő.)

Margitay Gyula.

Hajdan és ma.

Hajdan bizony a zsidó utált és üldözött volt.

A civilizáció haladása módosította ezt az állapotot, körülbelül ugyanazon elvnek a nevében, a mely elv visszahatást idézett elő a halálbüntetés ellen is.

Azok, a kik csodálkoznak azon, hogy mi szigorú rendszabályokat követelünk a zsidó üzelmek ellen, nagy tudatlanságot árulnak el a történelem dolgában.

Adjuk tehát ezeknek értésükre, hogy időszakonként, valahányszor a türelmesség vagy a korrupció a zsidót egyenlő lábra helyezte a többi polgárokkal, olyan panaszok emelkedtek, hogy a közhatalmoknak azonnal törvényeket kellett hozniok ellene.

Ezenkívül a történelem komoly tanulmányozása okvetlenül arról győzi meg az olvasót, hogy a középkor törvényhozása a zsidók ellen feltétlenül jogosult volt, mert, mint egy történétíró mondja, „nincs oly civilizáció, a melynek ne kellene óvrendszabályokkal élnie azon erő ellen, a melyek azt elpusztítani törekednek.”

Rendkívül érdekes dolog egybevetni több évszázad által egymástói elválasztott két oly egyéniségnek a véleménynyilvánítását, a kiknek tekintélyét senki se fogja elvitathatni.

Az egyik, XI-ik Lajos történeti rőj a, *De Comines* Fülöp, ezt írta:

„Mindenütt, a hol száz zsidó tanyázik, az emberek pénze és öröksége az övék.”

A másik, I. *Napoleon* ezt mondta: Az emberek nem panaszkodnak se a protestánsok se a katolikusok ellen úgy a mint a zsidók ellen panaszkodnak. A baj, melyet a zsidók csinálnak, nem az egyesektől, hanem magából e népnek alkotmányából ered: a zsidók a Franciaországot pusztító *sáskák és hernyók.*”

Napóleonnak ezen, az államtanács színe előtt tett nyilatkozatáról Pelét de la Lozère értesít bennünket, s aztán idézve van egy könyvben is, a melynek a címe: „Napoleon, az ő véleményei és ítéletei” Damas-Thinard-tól.

Az államtanács egy másik ülésében Napoleon még hozzátette:

„El kell tiltani a zsidókat a kereskedéstől, mert visszaélnék yele, a mint eltiltják a mesterségétől az aranyművest, a ki hamis aranyat csinál.”

Így tehát üldözésnek nevezni a zsidók elleni törvényhozási rendszabályokat vagy királyi rendeleteket a legnagyobb történelmi képmutatások egyike, mert igazság az, hogy a zsidó üzelmek okvetlenül szükségessé tették az óvrendszabályokat az általok kifosztogatott polgárok érdekében.

Íme itt a bizonyíték.

1218-ban Fülöp Ágost francia király megtiltja a zsidóknak kölcsön adni a földművesek ekéjére és a gazdasági szerszámokra; elrendeli, hogy ha zálogba földet kapnak, a jövedelem egy harmada az adós földbirtokosnak élelmére és fentartására fordíttassék.

1233-ban VIII-ik Lajos kénytelen volt elrendelni, hogy a zsidók adósaik jogosítva vannak magukat kilenczedek által megváltani az adósság teljes lefizetéséig.

1311-ben Szép Fülöp azt mondta, hogy a zsidók kényszerítik adósaikat titkos egyezségekre és őket vagyonuktól csalárdul megfosztják; hogy nem adják vissza a kifizetett adósleveleket; s hogy az adóslevélben nagyobb összeget tesznek ki, mint a mennyit valóssággal kölcsön adtak.

Árnyéka sincs a vallási üldözésnek ezekben a királyi rendeletekben; s amint X-ik Lajos és II-ik János egy kissé eltértek elődeik szigorúságától, ez elég volt arra, hogy VI-ik Károly alatt a zsidók az egész ország pénzének urává legyenek.

Azért, az Armagnac-ok és burgundiak alatti nagy lázadásban s a zsidók kirablásában és felkonczolásában nem kell egyebet látni, mint az adósok elkeseredésének következményeit a becstelen zsidó hitelezők ellen.

Ezen időszak óta kezdtek a zsidók kiválólag a Venaissin grófságba menekülni a pápa védelme alá.

Azonban, daczára számkivetésüknek, lassankint újra elárasztották Franciaországot, bujdokolván azon napig, a melyen egyenlőségi örjongsében, az 1789-ki forradalom elkövette azt a hibát, hogy tényleg eltörölte a korábbi kormányok által hozott óvrendszabályokat.

I. Napoleon volt az, a ki legvilágosabban látta a zsidó veszedelmet, és elég átlapoznunk a törvénygyűjteményt 1805-től 1812-ig, hogy felismerjük, mikép a császárság a zsidókat mint oly külön osztályt tekintette, a mely nem képes összeolvadni, de nem is olvasztandó össze a többi polgárokkal.

1806. május 30-án egy rendelet felfüggesztette a zsidók által indított pereket a földművesek ellen a Sarre, Roer, Mont-Tonnerre, Felső-Rajna és Voges-département-okban.

1808. márczius 17-én egy második rendelet semmiseknek jelentette M a kiskorúaknak, férjes nőknek vagy az erre fel nem hatalmazott katonáknak adott kölcsönöket; hasonlólag semmiseknek jelentett ki minden, nem-kereskedőknek adott kölcsönt, ha a zsidó nem tudta bebizonyítani azt, hogy a kölcsönösszeget tényleg és család nélkül átadta a kölcsönvevőnek; ugyszinte semmis volt minden kölcsönügylet, mint uzsorásügylet, ha a kamatok a 10%-ot meghaladták.

Ugyanezen rendelet szerint a zsidók kereskedést és üzletet csak akkor kezdhettek és folytathattak, ha a préfet egy különös pátenst engedélyezett részükre, a melyet évenként megújítani kellett nekik, különben minden, a zsidó által kötött ügylet semmis volt.

Különös pátenst nélkül a zsidó se jelzálogot nem nyerhetett, se semmi követelést be nem hajthatott.

Vége a zsidó nem állíthatott maga helyett helyettést a katonai szolgálatra.

Nem lenne se vége se hossza fejtegetéseinknek, ha el akarnánk

sorolni mindazon rendszabályokat, a melyekhez Napoleon kénytelen volt nyúlni a zsidóság túlkapásai ellen.

A Waterloot követő nemzeti szerencsétlenségeknek köszönjük az új zsidó inváziót, a melyet azontúl semmi sem gátolt többé. Azért a zsidó hatalom határtalanul kifejlődött, úgy, hogy jelenleg, ha nem akarjuk hogy e veszély Franciaország romlását idézze elő, a francia civilizáció nevében és érdekében, mindenáron vissza kell szorítanunk a zsidóságot.

„Le péril social”

(„A társadalmi veszély”) címet felvett „L'Antisémitique” után.

Visszaemlékezések.

A harminczas években történt, hogy a budavári heti vásároknak szombatról péntekre lett áttétele iránt a zsidók a magistrátushoz kérvényt nyújtottak be, s a hatóság a felszázados szokást felbontva, a zsidók kérése teljesült; s az iparos osztály, mely többnyire a vásárra való élő baromfit szombaton vásárolta be a piacon, azt a zsidók kedvéért már pénteken volt kénytelen beszerezni.

1834-ben jó és sok bor teremvén, a munkás osztály, valamint a közkatonák éltek a jó alkalommal; az ily életmód mellett nagy mennyiségű eczet is fogyott. – A zsidóság felhasználta az eczetgyártás ama leghasznosabb módját, mely kevés befektetéssel a legnagyobb hasznot ígérte. E közben a szegényebb osztályú munkások, iparosok és a helyőrségben fekvő katonaság közt egyszerre csak nagy halálozás állott be, mely esemény igen meg lett vitatva kisebb és nagyobb körökben. – A zsidóság azt a hírt terjesztette, hogy az erős bornak mértéktelen élvezése lenne e rendkívüli halálozás oka; az orvosi kar azonban konstátálta, hogy a gyári eczet *kénsavat* tartalmaz. – Intézkedtek ugyan, de az eczetgyárosok kimentették magukat.

1853/4-ben, midőn az osztrák-poroszl demonstratio folytán egy hadosztály a porosz határra indítatott, a kincstár számára nagyobb szerű rozsszállitmányok rendeltettek el. Az 1853-ki silány rozstermés folytán nagy ára lévén e czikknek, a zsidóság Nyitra megyében temérdek konkolyos rozst, sok tiszta konkolyt is összevásárolt annyira, hogy ezen szemét keresett czikké vált a nagy-tapolcsányi ós privigyei piacon, s azon szín alatt, hogy a konkolyból Poroszországban keményítő gyártatik, a konkoly pozsonyi méreje 7 váltó forintra emelkedett. Nem volt oly vadócztos rostaalja, melyet meg nem vettek volna a proviantlíferánsok, hogy azt rozsbba keverve az aerariumnak a katonák számára drágán eladják. A gabona árát 1854. novemb. 20-ig mesterségesen felszöktették, mert a leendő akkori árakhoz képest kötötték meg a szerződést az aerariummal, s ezen manőver által elérték ama céljukat, hogy a legrosszabb minőségű rozst a legdrágában értékesítsék, s gyorsan gazdagodjanak. Így járt a kormány az 1859-ki hadjárat alkalmával is aerariális szállitmányaival, mi még élénk emlékezetünkben van. Akkor Brück és Einathen ügyilkosokká lettek, de a szállító zsidóknak sikerült bőrüket megmenteni.

Az aszályos hatvanas években a magas kormány az Alföldet gabonaszállitmányokkal látta el; a gabona vásárlást a nagybirtokosok uro-

dalmái magtáraiból eszközölhetne volna, de nem tette. A vetőmag beszerezésével a Hitelintézett lett megbízva, ez intézet pedig legfőbb bizalmát zsidó kereskedőkbe helyezte. Tudva lévő dolog, hogy az ő rozs vetőmagnak nem alkalmas; a zsidók azonban több ő rozsot, mely olcsóbb volt, vettek a mondott célra, s az új rozszal öszvekeverték, hogy a szerencsétlen Ínségesek nyomora még inkább fokoztassék. S mind az ilyen üzelmeket a kormány ignorálja, s az utóbbi időben humanizmusból nem csak tűrte, hanem takarja is. Ezt nevezik a philosemiták élelmeségnek s a keresdelem haladásának, zsidó kezek által.

Vagy az 1873-iki nagy Krachban nem-e a nagy tőke gyakorolt supremátiát a kisebbek fölött? Ha Osztrák-Magyarországon a hazard kártyajáték a törvény által tiltatik, annak van értelme; –hanem hogy a tőzsdén a milliomosoknak ama kiváltságuk biztosítva van, hogy ezeket tetszésük szerint tönkre juttathatnak, s mintegy agyonbunkózhatnak: annak nincs értelme. Ezen tőzsdei mivelet a szédelgésnek szabad tért nyit; s azoknak a kik ott mindenüket elvesztették, családjukat tönkre tették, szabadságukban áll magukat föbe löni; más appelláta nem létezik! Hisz önként keresték fel a tőzsdét, mint a hazard kártyások a roulettet vagy nasivasit. – Miért ne büntetnék önmagukat föbelövással, midőn vesztüknek önmaguk voltak okai?

Midőn 1867. v. 1868-ban Franciaország oly nagy mennyiségű gabonát vásároltatott Magyarországon, terményeink kivitelének jövőjére is a kereskedő világ szerezhetett volna azoknak jó hírnevet, ha becsületes kiszolgálást tartott volna szeme előtt. – Midőn azonban az őszi szállítmányokat a vasúti állomásoknál felszerek és ponyvák hiányában eső és hó érte, felhasználván az idő viszontagságát a kereskedők, mivel a legkitűnőbb gabona is még a vasutaknál ki lett téve a romlásnak, a legkönynyebb fajta búzát liferálták, minden veszély nélkül utalván a vasúti hajlékok és ponyvák hiányára, a mi a gabona elértéktelenítését idézte elő a tartós esőzésben. Franciaországban azonban tudomást vettek arról, hogy az itteni kereskedők megbizhatlanok, óvatosabbak lettek, mi a magyár termelőknek is utóbb nagy kárára vált.

Wimpffen gróf öngyilkossága is egy eklatáns példája annak, hogy a hízelgő tolakodónak jobb hátat fordítani, mintsem bizalommal megajándékozni.

Egy régi elvtárs.

Antiszemita káté.

Régóta lett volna már erre szükség; de ha *Báth* Ferencz, a szemp-czi választókerület országgyűlési képviselője és *Zimándy* Ignác, török-bálinti plébános urak most vállalkoztak annak megírására, szintén jól választották meg az időt. A népet a közelgő képviselőválasztásokra el kell készíteni, világosan tájékoztatni kell az ország nyomorának legfőbb okáról, a zsidó hatalom terjeszkedéséről; érthető, könnyen fölfogható tételekben *kell neki* elmondani, amit *lelkében érez*, anélkül, hogy szabatosan kifejezni tudná; meg kell jelölni előtte az eszközöket és módokat, melyekkel baján hatékonyan segíthet anélkül, hogy a törvényes korlátokat áthágná. – Ennek csakugyan ideje van most, s a nevezett szerzők, mindketten sokkal hitelesebb tekintélyek az antiszemitikus irodalom terén

hogysem munkájokat csak efemer-életű elmefuttatásnak tarthatnók. Nem is olyan röpirat az „Antiszemita káté”, amilyenekkel választások idején a közönséget rendszeren el szokta özönlteni a politikai sajtó; hanem a kérdés lényegébe szenvedély telén tárgyilagossággal bocsátkozó kalauz a nép számára, melyben fölталálja legégetőbb vágyainak formulázását, úgy hogy annak útmutatása mellett egyszerre véget vethet a követjelöltek üres bőbeszédűségének, határozott, világos pontokban állíthatja eléjük követeléseit, melyeknek alapján nekik a képviselőséget átadni hajlandó. – Az „Antiszemita káté” kérdezőgató módszerénél fogva nem erőlteti meg a nép gondolkozó tehetségét, s épen azért bölcs tapintatra mutat a szerzők részéről, hogy ezt a módszert választották. Fölötte fontos különösen azon rész, melyben a zsidókérdés megoldásának módozatairól szól; elmondja a törvényhozás és társadalom teendőit oly meggyőző egyszerűséggel, melynek ereje elől az elfogulatlan olvasó ki nem térhet; kimutatja, hogy a kormányfelelősség a zsidó hatalom megtörése nélkül üres szó, ez pedig csak úgy remélhető, ha a nép oly képviselőket választ, kiknek jelleme elég biztosítékot nyújt arra nézve, hogy a legcsábítóbb zsidó befolyással is dacolni képesek. – Nagy előnyére szolgál a munkának még olcsósága is, inert noha (kis) ívet is meghalad, ára csak 20 krajczár, százával megrendelve pedig 12 frt. Kívánatos, hogy mennél több választó kerületben akadjanak buzgó hazafiak, kik e tájékoztató füzetkét, mely német és tót nyelven is megjelenik, a nép között terjesszék, az által meggyőzzék arról, hogy bajával az arra hivatottak komolyan foglalkoznak. Csak így lehet elejét venni annak, hogy a nép haragja ismét oly mértékben forduljon a zsidóság ellen, hogy megtorlása a közszabadság érzékeny kára nélkül képzelhető se legyen. Az „Antiszemita káté” megrendelhető a szerzőknél és minden keresztény könyvkereskedésben.

Az „Antiszemita káté-”ből mutatványul itt közöljük az 1-5. 25-30 és az 52-55, 57, 104-106 és (utolsó) 148, kérdéseket.

1. *Mit jelent ezen szó: antiszemitizmus?*

Annyit jelent, mint: zsidóellenesség, s azért mindazokat, akik a zsidóknak ellenesei, antiszemitáknak nevezik.

2. *Miben áll az antiszemitizmus?*

A kereszténységnek önvédelmi küzdelmében a zsidó hatalom ellen.

5. *Van-e jogosultsága ezen küzdelemnek?*

Teljes jogosultsága van napjainkban, midőn a zsidóság az egész világon szövetkezve tör a kereszténység ellen, s ezt leigázással fenyegeti.

4. *Csupán a keresztényeknek kell küzdeniök a zsidóság ellen?*

Közös feladata ez minden nemzsidó fajú és vallású nemzetnek; minthogy a zsidóság ellenséges törekvése mindnyájok leigázására és tönkretetésére irányul. De főképen az általa leginkább gyűlölt kereszténység-ellen tör, s azért első sorban a keresztényeknek kell ezen harcban részt venniök.

6. *Miért gyűlölik a zsidók azokat, akik nem zsidók?*

Mert tévesen azt hiszik, hogy más fajok és nemzetek náluk sokkal alábbvaló teremtmények; hozzájuk képest csak barmok, kikkel szabad, sőt kell is embertelenül bánni.

25. *Mit eredményez a zsidók kereskedelmi túlsúlya?*

Azt eredményezi, hogy a pénzforgalom az ő kezeiken menvén át, a haszon legnagyobb része mindig náluk marad, s így a pénzek nagy

része az ő zsebeikben gyűl össze. Minthogy pedig most pénz nélkül mit sem lehet kezdeni vagy végezni, tehát bármily nagyobb vállalat csak általalok, legalább beleegyezéssel, résztvétőkkel létesíthető. Tőlük függ tehát a béke és háború is, amint ebből vagy amabból remélnék nagyobb nyereséget, mely természetesen másoknak ugyanoly veszteségével jár, s számtalanoknak vérébe is kerül.

26. *Hogyan csinálnak a zsidók háborút?*

Csak úgy mint más üzletet; holmi cselszövénynyel, ravasz fondorodással ingerlik egymás ellen a nemzeteket; hírlapjaik által terjesztve valótlan dolgokat; lekötelezve, megvesztegetve a kormányokat; ébresztve megfelelő közhangulatot; buzdítva a gyöngéket, ingerelve az erőseket, puskaporral, vagyis pénzzel ellátva mindkét félt és útját állva lehető kiegészésnek.

27. *Mi hasznát veszik a borzasztó háborúnak?*

Kimondhatatlan hasznuk van belőle; mert a hadviselők szükség esetén nem kímélik a pénzt, s nem is vizsgálják szigorúan a vett árukat; minthogy pedig csaknem kizárólag zsidók vállalkoznak a roppant szükségletek beszerzésére és szállítására, már ekképen is tetemes nyereségre tesznek szert. Pedig ez csak igen csekély részét képezi azon nagy haszonnak, melyet vesztegetéseik, csalásaik és sikkasztásaik eredményeznek, nem is szólva kémkedési mesterségökről, melylyel busás jutalomért mindkét félnek szolgálnak, sohasem tévesztve szem elől azon elvet, hogy aki többet ad, azé az eredmény; és ha esetleg fölkötik őket a hazaárulásért, azzal kérkednek, hogy éltöket áldozták a közjóért; csakhogy ők a pénzt tartják közjónak.

28. *Miért nem vállalkoznak keresztények a hadi szükségletek beszerzésére?*

Mert nem férhetnek hozzá a zsidók tolakodása miatt; nem versenyezhetnek velők azon oknál fogva, minthogy a keresztények igazságos alkura és szolgálatra vállalkozva, csekély nyereségre sem számíthatnak biztosan az üzletrontó zsidóknak ellensúlyozása miatt. A zsidók ellenben hamis üzletből roppant haszonra számítván, olcsóbban vállalkoznak, csakhogy aztán olcsó húsnak hig a leve; az üzletnek pedig csalás a neve.

29. *Miért nem kereskednek a keresztények legalább béke idején?*

Csak ötven év előtt is hazánkban majd minden kereskedő keresztény volt; csupán a bűdös ló-, borjú-, nyúlboróket vették a zsidók; mert azon időben a kereskedés még fárasztó munkával járt, nem is igen jövedelmezett a szállító eszközök nehézkes volta s a forgalom csekélysége miatt. Mióta azonban a szállítási eszközök tökélyesítése folytán a forgalom könnyebb lett és tetemesen növekedett, a kereskedés pedig fáradtságos lenni megszűnván, inkább ügyességet igényelt és jutalmat adott t azóta rohamosan ment át a zsidók kezeibe. Aztán hozzá járult nrég a zsidóság törvényes felszabadítása, kaput nyitván ezerféle csel fogásaiknak s azt eredményezvén, hogy most már a legcsekélyebb tárgyakkal, mint: gyümölcsnek, zöldségnek és hamunak kereskedésével is zsidók foglalkoznak, kizorítván a keresztényeket bármi csekély hasznot hajtó üzletnek minden ágából és nyereségből.

30. *Mi az eredménye annak, hogy a zsidóság igájában nyög a kereskedés?*

Az eredménye van, hogy a forgalomban lévő roppant pénzüsz-

szegnek nagyobb része a zsidóság telhetetlen zsákjába kerülván, hathatós eszközül szolgál hatalmának növekedésére és kártékony befolyásának kiterjesztésére minden irányban.

52. *Miért van zsidóktól függő országgyűlésünk?*

Mert a választók nagy többsége vagy nem ismeri választói jogának fontos voltát, vagy legalább nem fektet nagy súlyt ennek czélszerű gyakorlására; majd közönyösségből, majd csábítás vagy vesztegetés folytán hozzájárulván oly képviselők választásához, akik nem a közjó érdekében vágyódnak ezen fontos állásra, hanem saját hasznukat keresve; és mint képviselők, azoknak szolgálatába szegődnek, kiktől maguk részére várnak jutalmat eladott szavazatuk fejében; mitsem törődve választóik s a haza érdekeivel. Kivált, ha sok pénzökbe került megválasztásuk, azt gondolják, hogy csak kártalanítják magukat, ha a választásra fordított költséget busás kamattal együtt visszaszerzik.

53. *Miért van zsidóktól függő kormányunk?*

1-ször azért, mert alkotmányos államban a kormány az országgyűlési többségnek kifolyása, melynek jellegét fölveszi és viseli.

2-szor azért, mert nagy befolyással bírván a zsidóság mindenütt, csaknem tarthatatlanná tenné a kormánynak állását, ha ez hozzá nem alkalmazkodnék. És végre

3-szor azért, mert a pénzszükségben szüntelen szenvedő, kormány gyakran szorul kölcsönre, melyet csak azoktól kaphat, kiknél mindig *pénzözön* van, a zsidóktól.

54. *Milyen bünt követ el a megvesztegetett választó?*

Égbe kiáltó bünt követ el az olyan választó, aki meggyőződése ellen megbízhatatlan, gyanús, vagy épen jellemtelennek ismert képviselőjelöltre szavazván, közreműködik a törvényhozás kiváló tényezőjének meghamisítására; és pedig vétkezik:

1-ször önmaga ellen, erőszakot tévén jobb meggyőződésén és alárendelvén fontosabb érdekeit a pillanatnyi haszonnak;

2-or felebarátja ellen, veszélyeztetvén polgártársainak érdekeit is becstelen üzletével;

3-or hazája ellen; melynek árulójává, sírásójává lesz, választói jogának elprédálása, megfertőztetése által. Miért a haza Nemtője boszúért kiált az égbe, hogy a magyarok Istene mennyköveinek legtüzesebbikével sújtsa pokol fenekére az édes hazának ennyire elvetemedett, gaz fiát.

55. *Kik szoktak vesztegetni?*

Mindazok, akik nem bizván keresetek igaz voltában, nem mernek üres kézzel megjelenni a választók ítélőszéke előtt. Ilyenek: a gazdag dicsvágyók, az érdemnélküli hivatalhajhászok, a tudatlan becsvágyók, a magánérdekek bérencei vagy rabjai, és a bizalomvesztett kormány.

57. *Hogyan kell jó hazafinak bánni a vesztegetőkkel?*

Kerülni kell őket, mint a gonosz szellemeket és megvetőleg elfordulni tőlük. Azonban, ha a választó egyén nem bír kellő szilárdsággal ellenállni pénzbeli vagy itatási kísértésöknek, fogadjon el mindent, amivel kínálják, azon benső, erős fogadással, hogy mindamellert megmarad meggyőződésénél, s annak idején úgy fog szavazni, mintha semmit sem kapott volna. És ha megtartja fogadalmát, úgy ő nem tekinthető megvesztegetettnek, és felelősségre sem vonható ezen az alapon, de az önkény-

tes ajánlatok elfogadása miatt sem, ha azokért netán tett ígéretét nem teljesítette is, mert a rosszra adott szavának megtartására a keresztény erkölcs elvei szerint kötelezve nincs is, nem is lehet.

104. *Nem kell-e attól tartani, hogy a zsidók ellen fölizgatott néptömeg erőszakoskodásra, rablásra vetemedik, s aztán a nem-zsidók vagyonát is megtámadja?*

Az antiszemiták nem izgatják a népet a zsidók ellen, sőt kellő fölvilágosítás által még mások izgatásait is sikertelenné teszik, komolyan intve a hevesebbeket, hogy rendzavaró tüntetések, erőszakoskodások, rablások által ne szennyezzék be az antiszemitizmus tiszta zászlaját; ne veszélyeztessék biztos diadalát.

105. *Nem kell-e üldözni és elnyomni a zsidóellenes mozgalmat?*

Mínthogy ezen mozgalom sem magában véve, sem célja tekintetéből nem ártalmas, sőt hasznos a közjó szempontjából, villámhárítóul szolgálván maguknak a zsidóknak is, okszerűen nem üldözhető; sőt pártolandó és fejlesztendő az e végre alakult szövetkezet, hogy megbízható vezérlet alatt a nép ne csatangolhasson, tévedezhessen a féktelen indulatok dühöngő tengerén, h[^]nem bújában bizalommal forduljon a sértett fél, jóakaró és befolyással bíró elvtársaihoz jó tanácsért. '

106. *Ha mégis üldöznék, mi lenne az eredménye?*

Az lenne az eredménye, amit rendszeren szokott eredményezni az igazság üldözése: az izgalom növekvése, és a szövetkezet gyarapodása.

148. *Mit kell hát minden magyar embernek tudni és hinni?*

Tudnia és hinnie kell:

1-ör, hogy Magyarországon van zsidókérdés.

2-or, hogy ennek megoldása elodázhatatlan.

3-or, hogy a megoldás csak törvényszerű eszközökkel érhető el.

4-er, hogy az erőszakos tüntetések célhoz nem vezetnek.

5-ör, hogy az elzsidósodott kormánytól semmi jót sem várhatni.

6-or, hogy a Tisza-kormánynak a zsidók hegedülnek.

7-er, hogy nem hazafi, aki zsidókkal tart.

8-or, hogy zsidóból sohasem lesz szalonna.

9-er, hogy a jövő választásoknál antiszemitára kell szavazni.

10-er, hogy a képviselő-jelöltet becsületszóval kell kötelezni az antiszemitizmus pártolására és terjesztésére.

11-er, hogy a szavát szegő képviselőt becstelennek kell tartani.

12-er, hogy nálunk nincs másban üdvösség, csak az antiszemitizmusban.

A ki hisz, üdvözülni; a ki nem hisz, elkárhozik!"

Levelezőlap.

Kolozsvárra. Kérjük a folytatást.

Egy régi elvtársnak. A levelet megkaptuk. Ne tessék aggódni; Magyarországon még nincsen cabinet noir.

